
TRAG CLOPOTELE CU PUTERE

Antologia taberei de scriere
creatoare Marin Preda 100

Lazăr Viorica
Cosmin Perța

Trag clopotele cu putere

Antologia taberei de scriere creatoare Marin Preda 100

Coordonatorii:

Lazăr Viorica

Cosmin Peța

SECRETARIATUL GE
AL GUVERNULUI

BIBLIOTECA
MUNICIPALĂ
„GEORGE
SBÂRCEA”

Primăria
TOPLIȚA

Trag clopotele cu putere

Antologia taberei de scriere creatoare Marin Preda 100

Toplița
2022

Proiect finanțat de Secretariatul General al Guvernului,
Serviciul Dezvoltare Comunitară din cadrul
Direcției Generale Guvernare Deschisă,
Relații Publice și Cooperare

SECRETARIATUL GENERAL
AL GUVERNULUI

Editat de Biblioteca Municipală George Sbârcea Toplița

**BIBLIOTECA
MUNICIPALĂ
„GEORGE
SBÂRCEA”**

Primăria
TOPLIȚA

Coordonator proiect: Lazăr Viorica
Coordonator tabără: Cosmin Perța

Print Mark House, Gheorgheni

Precizări

În perioada 6-12 august, 2022, a avut loc la Toplița tabăra de scriere creatoare Marin Preda 100, organizată de Biblioteca Municipală „George Sbârcea” și finanțată de Secretariatul General al Guvernului, prin Serviciul de Dezvoltare Comunitară.

Într-o primă fază am selectat 18 participanți pe baza textelor trimise în dosarul de candidatură. Deși a avut și o parte teoretică, accentul taberei a fost pus pe ateliere intensive de scris, lucrând pe conceptul de *flash fiction* (narațiuni de dimensiuni reduse). Astfel, în prima zi, pentru încălzire, participanții au fost împărțiți în echipe și au primit sarcina de a continua o narațiune cadru, în echipă, într-un exercițiu de chain writing, sau, cum i-am spus noi, „fazan cu povești”.

În zilele următoare temele au devenit mai serioase, tocmai pentru că textele rezultate urmau să fie publicate într-un volum. Prima temă propusă a fost aceea a unui text scris pornind de la o imagine. Au avut la dispoziție o fotografie în care, printr-un geam, se vedeau două persoane dansând într-o cameră. Ce-a de-a doua temă a fost o prelucrare după Marin Preda, o ucronie în care Ilie Moromete trebuia transportat în secolul XXI. În fine, cea de-a treia temă a fost un exercițiu de scriere deductivă, în care au trebuit să identifice un personaj local și să spună o poveste cu el, pornind de la indicii corporale, vestimentare, contextuale. În mod ideal acest personaj trebuia să spună ceva și despre mediul social din care provenea.

Textele au fost comentate, analizate, unele au suferit modificări sau au fost deturnate înspre alte mize narrative, dar ce a rezultat este această antologie de *flash fiction* a taberei, care sunt convins că o să vă surprindă și o să vă spună câteva povești pe are o să le țineți minte.

Cosmin Peța

Denisa Arcip este studentă la Facultatea de Inginerie Aerospațială din București. A publicat versuri în revistele *Euphorion* (Diaspora literară românească din Canada), *Conta*, *Mozaicul*, *Poesis internațional* 28(2/2021). Prezentă în mai multe antologii precum: *Casa De Poezie* (Ed. Vinea, 2018), *Statuile se scurg pe iarbă* (Cenaclul „Pavel Dan”, 2019), *Cocon* (Super8, 2020). Lecturi publice la Institutul Blecher în noiembrie 2019, respectiv mai 2021.

Verde absint

Își așază servieta în mijlocul sufrageriei, apoi cadrul de pânză și vopselurile. Se pune în genunchi în fața șevaletului prea scurt și fredonează ceva. E micul ritual pe care îl practică în așteptarea modelului, astăzi fiind vorba de mezina unei familii bune, pentru care s-a comandat un portret aniversar. Naivitatea firii sale se confundă cu tinerețea târzie, dar el nu știe asta și adesea se prezintă oamenilor fie ca un om prea tânăr, fie ca unul prea bătrân. Mă întreb ce credeau despre el femeile pe care le invita la dans la diferite ocazii. Era singurul mod de a se apropia fără să le jeneze: la analiza tonurile pielii pentru a putea replica mai târziu, în intimitatea casei sale, nuanțele și paloarea zecilor de portrete feminine. Asta era povestea preferată cu el, pe care eram nevoită să o ascund acum, când pași de copil se avântară de pe scări direct în încăpere. O fetiță de vreo 6 ani cu pielea cenușie își muta curios privirea de la mine către unchiul Tim și înapoi.

– Ce faceți aici?

Unchiul, întrerupt din momentul său, o văzu pentru prima dată, dar răspunsul lui nu întârzie:

– Am venit să te pictăm.

Fetița căscă ochii și se apropie încet de ustensilele de pe covor.

– Eu sunt Tima iar ea e nepoata mea Cla...

– Ce culoare e asta?

Întrebarea se auzi răspicat, tocmai în mijlocul numelui meu. Mă ridic încet, mă apropiu ca de un animal sălbatic:

– Carmin.

– Și asta? întrebă înmuindu-și degetul într-o acuarelă diluată.

– Absint.

– Ba nu, e verde.

– Verde absint, continuă unchiul. Și ăsta e negru abanos. Ăsta albastru canar și acolo galben porumb.

Vocea lui o captează pe fetiță, care îi arată din ce în ce mai repede culori la întâmplare. Apoi vine rândul ustensilelor. Cât mai multe curiozități își fac loc în mintea ei, împingând discuția spre meleaguri îndepărtate. La un moment dat silueta mică dispare și se întoarce cu ceva în mână: o fotografie cât palma, înnegrită pe la colțuri, în care două personaje dansează. Un bărbat scund și gras, a cărui privire duioasă o caută pe cea a partenerei și o femeie mai înaltă, uscățivă, cu o privire care se pierde în spatele lui, condusă prin lumină ca printr-o apă tulbure.

– Poți picta orice? Chiar și poza asta?

Chipul unchiului capătă o expresie ciudată, o căutătură parcă dureroasă, întunecată.

– Să mă pictezi și pe mine în ea poți? Aici, între mami și nenea ăsta! Iar degetul ei face rotocoale pe locul indicat în fotografie.

Aprape în lacrimi, ochii unchiului fixează un colt al tavanului. Brațele încheștate, fruntea împânzită de picături de transpirație. Dă puternic din cap a refuz apoi, pe un ton blând, ca și cum întrebarea copilei n-ar fi existat:

– Drăguțo, nu te mai putem picta azi. Vorbesc eu cu tati tău și venim în altă zi, că am uitat o culoare importantă și fără ea nu te mai putem face la fel de frumoasă precum ești.

Ea nu scoase niciun sunet. Suspect de agil, se apucă să strângă instrumentele, apoi aruncă saluturi scurte, de o voioșie prefăcută. Fotografia din mâna de copil atârna ca o aripă frântă.

Ieșiți pe strada mare, ritmul pașilor se calmează. Mergem tăcuți și ușor aplecați, cu umbrele ținându-se de mână. Îl privesc atentă și parcă pentru prima dată, imaginea lui pare că începe să capete o vârstă.

Pe nevăzute

Prima notificare a aplicației îl surprinse pe Ilie în plină contemplație după ce din apartamentul vecinilor se auziră toată noaptea bătăi și zgomote ciudate. Bătrânul puse degetul în colțul ecranului, așa cum îl învățase Niculae, și deblocă telefonul cu un șuierat admirativ. Poza Mariei i se înfățișa luminoasă: un chip albit, cu riduri fine, înrămat de părul blond și creț. Ochii aduceau puțin cu cei ai muntencei pe care o întâlnise odinioară, albaștri și frumoși, dar parcă le lipsea ceva. *Cafeluța aromata, Simți mirosul și te-mbată, Făcută cu drag de mine, Ți-o ofer și azi și mâine* era mesajul care venise acompaniat de o poză cu o cafea mare aburindă. *Iote, mă, asta e și poetă*, gândi pe loc. Învățase să se folosească de comanda vocală, dar, înainte de a îngăima un răspuns, fu atent la limita zilnică de cinci mesaje. Comunitatea de pe Cetatea Creștină era foarte strictă cu enoriașii, iar un bărbat de vârsta lui n-ar fi avut alte șanse să ajungă la femeii serioase. Catrina, care murise cu un an în urmă, l-ar fi blestemat pentru curajul de a se înhăma la o asemenea nerușinare. Gândul îl înveseli. Puse mâna la piept în cinstea ei și din clipa aia alese să-i păstreze o amintire curată, așa cum i se cuvine oricărui mort din ceata celor buni. Ba mai mult, se hotărî să-și amintească din vorbele ei, că poate poate va ști ce să vorbească cu muierile credincioase de oraș. Îi veniră în cap numai frânturi: evlavie, cucernicie, smerenie. Rosti primul mesaj tare și răspicat: *Bună ziua. Doamna Maria. Vă salut și vă apreciez. Cafeaua duminică îi nemaipomenită, numai de-aș veni s-o gust.* Maria văzu mesajul instant, dar răspunsul ei întârzie. După vreo cinci minute de așteptare, niște fețe galbene cu limba scoasă apărură în căsuța de chat. *Te aștept la mine la apartamentul șase, blocul roșu de pe strada Mătuului 40.* Moromete se opri. Înghiți în sec a mirare. În următoarea clipă vocea lui Niculae felie aerul.

– Zi mă, tată.

– Mi-o zis una să mă duc la ea. Ce fac, mă duc? Și cum mă duc?

– Ce-ai, bre, ai înnebunit? Un' să te duci? Stai cuminte și lasă-mă că-s într-o întâlnire acum. Te sun eu mai târziu.

Bătrânul închise fără să dea un răspuns. Jenat de nerăbdarea fiului, absurdul întâmplării îl înțepeni în scaun. Unde s-a mai pomenit așa situație, să găsească femeie pe nevăzute, să ceară sfatul băiatului iar el să-l

repeadă în așa hal și nici la femeie să nu-i spună cum ajunge. Urât de tot, dar Măriei ce-i răspunde? Ar fi ajutat o vorbă cu vecinii de la țară, că în sânul adunării lor se mai discuta adesea mintea femeiască, dar nici la ei nu putea ajunge acum. Cu aceeași voce răspicată, dar rotunjită de o subțiere a sunetelor, exclamă: *Doamna mea dragă. Nu vă pot vizita astăzi. Să mai treacă timpul să ne vorbim și-apoi vedem amândoi. Vă transmit salutările mele.* Era ușurat. Se descurcase nesperat de bine. Luă o înghițitură de apă și entuziasmul îl copleși din nou. *Ia să-i mai zic ceva.* Cu vocea pregătită, apăsă cu degetul să se aprindă iar dunga verde, dar nu se întâmplă nimic. Încercă iar și iar și iar. Apoi văzu un scris care înainte nu era acolo: *Nu puteți răspunde la această conversație. Persoana căutată este indisponibilă.*

Cadouri

Vitrina buticului era înțesată de bibelouri și vase dincolo de care plutea un strat de întuneric familiar. Atât de familiar încât până și propria reflexie se îndoia că se află cu adevărat de cealaltă parte a geamului de sticlă. Dar fetele intrară. Înăuntru, întunericul era egal, întinzându-se peste obiecte ca o membrană fină. În capăt, un corp de femeie analiza câteva portofele și poșete mici. Vocea, și nu privirea, fu primul ei semn de apropiere. Îmbrăcat într-o tuse uscată, glasul murmură ceva legat de ajutor, dar se opri brusc, așa cum îți retragi mâinile dintr-un joc de cărți la care tocmai ai pierdut. Fetele pășiră mai aproape. Acum vedeau culorile șterse ale hainelor ei, gulerul înalt al cămășii albe, părul scurt, roșcat, sprâncenele desenate prea ascuțit. Avea înfățișarea extraordinară a unui Cerber, cu trăsături adaptabile oricărei povești care ar fi cerut-o: străjerul între timp evoluase și nu mai păzea poarta încremenit în umbra ei, ci mișuna prefăcut printre vitrine și dulapuri, înregistrând fiecare mișcare străină. Când fetele testară niște rujuri expuse pe blat, ea veni și mai aproape, analizându-le cu ochi mijiți. La cererea lor, scoase de alături o cutie mare cu inele de argint. Prima dintre cliențe vru să plătească rujurile, dar vânzătoarea i-o tăie scurt. Puse la loc cutia cu inele îndreptându-se spre casa de marcat. Celelalte două încă își mai plimbau privirea peste

bijuterii. Pândeau din când în când silueta vânzătoarei ca să se asigure că nu sunt pândite la rândul lor când un zgomot necunoscut îngheță atmosfera. Ușa de la intrare tocmai fusese încuiată. Triplă rotire de cheie și o siguranță fără margini a gesturilor. Postură cocoșată. Mers ușor încrucișat, dar hotărât. De pe imaginea ei, ca de pe o fotografie proaspăt dezvoltată, coborau umbre deformate. Puținele culori se scurgeau de pe haine, lăsând mici urme strălucitoare. Toată oroarea din lume se înghesuise în această încăpere. Cum îi puteai răspunde? Cum te puteai proteja? Cu inimile insecte mici, fetele își sprijiniră privirea una de alta. Un gând ușor călători de la una la alta. Erau pasionate de literatură. Când vreo frică li se culcușea pe piept, se refugiau în imaginație. Toată viața lor. Și acum ar putea. Mai ales acum. Așa că femeia asta, care tocmai se zăvorâse împreună cu ele într-un butic sărăcăcios dintr-un oraș de munte, putea fi bună. Putea fi o femeie oarecare, mamă și bunică. Putea avea un trai liniștit, în căsuța ei cu două camere pe care o împărțea cu soțul senil, fost vânător de munte. Putea veni la lucru în fiecare dimineață, după ce în noaptea anterioară făcuse muncă de contabilitate pentru prietena ei care are un magazin pe strada paralelă. Putea lustrui bibelouri și decorațiuni, figurine și aranjamente ceramice, fredonând o jumătate de cântec de pe vremea studenției. Le putea plânge de milă copiilor din scaune cu rotile pe care bunicii îi conduceau afară din Profilul de peste drum, cu sacoșe transparente pe brațe, din care se iveau portocale zdravene.

Cu o mișcare delicată, vânzătoarea împinse mărunțișurile de pe blat, făcând loc pentru cutia cu inele. *Uitați-vă în liniște. Acum că am încuiat e mai bine, că n-avem sistem de alarme și umblă iar țigani pe la colț.*

Nicoleta Balaciu (n. 1986, Râmnicu Vâlcea) a absolvit facultatea de Cibernetică, Statistică și Informatică Economică, apoi a obținut o diplomă de master în statistică și econometrie, ambele în cadrul ASE București. În prezent locuiește în București. A participat la ateliere de scriere creativă coordonate de Florin Iaru, Marius Chivu, Dan Coman, Marin Mălaicu-Hondrari, Eli Bădică. A publicat proză scurtă în: antologia *Nume de cod: Flash fiction* (Paralela 45), *Iocan*, revista *Timpul*, *Revista de povestiri*, *Literomania*, *Utopiqa*. A făcut parte din proiectul 100 Absolut Artists (2018).

Petarde și artificii

Dintre toate revelioanele petrecute în mansarda alor mei, mi-l amintesc clar pe cel din '95. Stella ni l-a stricat.

Trecuseră luni bune de când aterizase în casa noastră și tot nu mă puteam obișnui. O evitam și o uram la fel ca în prima zi, când i-am găsit rucsacul sprijinit pe hol și am știut că ea urma să rămână. La câțiva ani după ce mama n-a mai fost, tata a început să aducă acasă studente. O pleiadă de cercetătoare în domeniul chimiei anorganice intra în dormitorul mare, singurul care se încuia cu cheie, pentru meditații și pentru discuții despre lucrările de licență. Aceste discuții durau până a doua zi și, uneori, se încheiau cu o ometă din milă pentru orfanii domnului profesor. Eram niște copii hămesiți.

De aceea, la ora nouă, în seara de revelion, când doamna Gherasim a preluat de urgență responsabilitățile festive, umplând masa cu aperitive, sarmale și prăjituri, Laur, atunci în clasa a doua, a spus că așa arată raiul. Pentru magnifica petrecere, Stella contribuise doar cu o tavă de biscuiți arși, deși începuse pregătirile de câteva zile. Ceva era în neregulă cu ea. Doctoranda zeloasă, fugită din Bosnia din cauza războiului în care-și pierduse familia, pe care tata o ajutase să obțină un post de laborantă la

liceul de chimie, și care în primăvară își lăsase ranița de refugiată în casa noastră pentru a găti și a fi un fel de mamă, nu mai funcționa. De când venise ea, frigiderul, în care găseai doar margarină și gem de prune, se umpluse deodată cu o cantitate fantastică de mâncare. *Mamadoi*, cum o alintase Laur dezgustător de repede, nu rupea decât câteva cuvinte în română, bâiguia ceva într-o franceză-croată, dar ne vorbea în limba universală a mâncării.

Cum spuneam, prin decembrie, fata asta tăcută și suspect de inimoasă s-a schimbat. Începuse sezonul petardelor, bubuiau încontinuu pe stradă și în scara blocului. Eram toți iritați. Ea însă tresărea și se albea la față la orice zgomot, scăpa obiecte din mână sau uita ce voia să facă. Nu ne zicea nimic, dar se închidea tot mai des în dormitor. Situația a culminat în acea seară. Întâi a gătit execrabil, după care a vrut să arunce tot. Eu și Laur nici nu ne-am atins de mâncare, numai tata bascula ca un dement peștele scrum și prăjitura cleioasă. În meniul festiv au rămas doar biscuiții și asta pentru că Laur îi tăiasse cu forma. Ne reîntorceam în era margarinei pe pâine, acum și cu o intrusă în casă.

În ultimul moment tata a luat decizia de a-i chema pe Gherasimi, de care îl lega o prietenie călduță și o supărare comună legată de niște bani la Caritas. Fuseseră colegi la facultate. El era scund și umflat ca un ardei umplut, avea mustață neagră, groasă, și purta o vestă din piele, care îi dădea un aer de îmbălbâzitor de cai. Ea era înaltă și înțelegătoare, turuia tot timpul și râdea ca o căpriță.

Pe atunci eram în perioada Sinead O'Connor, mă tusesem scurt, pentru că n-aveam totuși voie să mă rad în cap. Adolescența nu era ușoară. Corpul mi se schimbase brusc, mă culcasem copil și mă trezisem cocostârc cu țâțe. Stăteam cocoșată sau îmi țineam brațele încrucișate. Ștrampii lycra îmi atârnav pe picioarele ca niște grisine. Cu toate acestea, după un păhărel de lichior de ouă, căpătat pe furiș de la doamna Gherasim fiindcă *acum eram domnișoară, nu-i așa*, mă scâlămbăiam în sufrageerie pe Beatles și Bee Gees cu domnul Gherasim. Ce-or fi râs vecinii care ne-au văzut prin geam!

Spre miezul nopții, când bubuitul petardelor se întetise, Stella a dispărut. Noi eram preocupați să nu dărâmăm bradul cu dansul nostru haotic. Când au început artificiile, de care până atunci văzuserăm doar

în filme, am năvălit toți în bucătărie. De acolo se vedeau mai bine. Mirosea a praf de pușcă și ne țiiuiau urechile de la zgomot. *Au innebunit ăștia*, a chicotit doamna Gherasim. Tata a desfăcut șampania. Dopul a lovit tavanul, noi am înghesuit paharele să prindem spuma care curgea valuri. Stella tot nu apăruse. Nu ne-a răspuns când am chemat-o, ușa era încuiată, cheile pe interior. Atunci ne-am panicat. Tata s-a dus direct la fereastră, îi era teamă că a sărit.

Într-un final, Laur a descoperit-o sub masa din bucătărie. Stătea ghemuită, cu mâinile acoperindu-și capul. Plânsese.

– Ce faci, măi fetiță, aici? a întrebat-o doamna Gherasim. Hai, ieși, că e totul bine, ce te-a apucat?

Tata a ajutat-o să iasă de sub masă, a luat-o de mână și a dus-o în camera noastră. Nu știu ce s-a întâmplat acolo. Mai târziu, când Stella s-a întors printre noi, avea din nou fața curată și hainele aranjate. Puiul se răcise pe platou și cam la fel a rămas și starea noastră de spirit după aceea.

La plimbare cu Moromete

Soarele e deja sus pe cer și ei n-au început secerișul, se trezește el bulversat. Grindina de care se tot vorbește o să le distrugă recolta dacă nu se pun pe treabă. De departe, un gând străin îi spune că o să i se întâmple ceva, să nu se sperie. *Ce să mi se întâmple, sunt bolnav și nu știu?* Din copilărie, când suferise de friguri, în Ilie Moromete nu mai dăduse boală. Își poate mișca și simți toate cele, doar încăperea e străină. Curată și aranjată. Lux. *Ce mama mă-sii*, se revoltă cu voce tare, cum obișnuiește să vorbească atunci când are vreo apăsare, *m-am îmbătat, visez sau am murit?* Din nou, un gând care nu e al lui îl liniștește. O schimbare de epocă pentru o zi, de mâine va fi totul la fel. Asta îl umple de mândrie, deci nu e treabă pentru toată prostimea, așa că, ghidat de forța ce e mai presus de el, se primenește și, deși nemulțumit că nu găsește nicio pălărie respectabilă, iese în fața casei. Aceasta are multe etaje. Așa avută sau numeroasă să fie familia? E la oraș, că în băătăură nu sunt animale. În față sunt tei înalți, la umbra cărora se poate sta la discuții. E bine, lumea a evoluat,

dezbate mai mult. Pe drum, o femeie în izmene scurte și strânse pe trup plimbă un câine. E frumoasă, cam de-o vârstă cu Catrina lui, doar că prea nerușinată. Vede și altele, ba în pantaloni, ba în fuste scurte. *A înnebunit lumea, ce să mai!* În apropiere, într-un părculeț, observă un grup de bărbați ce vociferează. Discută evenimentele politice curente. Cam dintr-un topor și la limbaj și la comportament. Nu află mare lucru, politicienii sunt înjurați toți deopotrivă, taxele jupoaie în continuare oamenii, atât că acum nimeni nu mai lucrează pământul și statul le dă la toți bani. Asta ciudățenie, dar cine știe ce prostovani sunt ăștia de la oraș.

Alături sunt magazine și multe bănci. Oamenii încă se împrumută. Prea multe nu s-au schimbat, deci. La câte farmacii vede, probabil sunt și foarte bolnavi. La un aparat se tot perindă lumea și primește bani pe degeaba. Oamenii îl lămuresc care-i treaba, deși nu-i place cum îi vorbesc, de parcă e surd și damblagit. Tinerii ăștia nu mai au respect. Într-un buzunar găsește și el un card din ăla pentru bani. Ia să încerce, poate chiar scăpa de datorii. Vocea din cap îi spune codul, dar aparatul îi ia cardul fără să-i dea banii. Din bancă iese un funcționar și anunță că e o problemă de sistem, bancomatele nu mai funcționează. Tehnicienii sunt pe drum, să nu plece că o să-i restituie cardul. Într-adevăr, aceștia ajung repede.

– Să-ncercați mai târziu să retrageți, încă nu s-a remediat problema, îi spune un tehnician când îi înapoiază cardul. Pun imediat un anunț, să știe lumea, continuă acesta și intră în bancă.

Măi să fie, cum s-a stricat taman la mine. ăștia mă iau de prost? își spune Moromete neîncrezător. În scurt timp, un ins se apropie, apăsă butoanele bancomatului exact cum a făcut și el, apoi începe să înjure.

– Hoții ăștia mi-au blocat cardul, mama mă-sii de treabă! se întoarce el spre Moromete. Mă duc să anunț în bancă.

Iese în scurt timp.

– Bine, dom'le, de ce n-ai zis că-i defect dacă tot știai?

– Mergea foarte bine mai devreme, poate nu știi dumneata să îl folosești.

Nici n-am dat, nici n-am pierdut, se gândește Moromete și se îndepărtează. Să nu irosească timpul, mai are multe de descoperit.

Pasărea albă

Întinsă pe patul de consultații, doar în lenjerie intimă, femeia așteaptă. Și-a tras părul lung, mătășos, pe un umăr. Poartă mască, așa că i se văd doar ochii verzi, ca de pisică, puși în valoare de machiajul discret. Are corp athletic, cu piele fermă, ușor bronzată, și mușchi definiți. A lucrat mult să arate așa.

Tresare când doctorul întinde gelul rece și plimbă sonda ecografică pe suprafața abdomenului. Îi place doctorul acesta, a mai fost la el. E norocoasă, în Toplița nu sunt multe alternative.

– Nu găsesc nimic, să știți.

– Dar vă zic, era aici în dreapta, spune ea plimbându-și mâna îngrijită de-a lungul liniei coastelor.

Cu câteva zile înainte o săgetase o durere ascuțită, ca de pasăre care lovește să iasă. Pusese instinctiv mâna și îi simțise prin haine ciocul. Pasărea, sau ce era, se retrăsese imediat, astfel încât femeia abia îi prinsese un contur vag.

– Așa este, aveți dreptate, am găsit ceva. Uitați, aici, îi indică el.

Femeia nu deslușește pe ecranul negru decât niște puncte cenușii care joacă precum planctonul într-o apă măloasă. Într-un târziu observă conturul difuz al unei caverne ascunse în peretele abdomenului. Acolo și-a făcut vietatea cuibul. Înăuntru e un ou mic, cât un bob de orez. Doctorul mărește imaginea, fixează coordonatele pe ecran și măsoară oul. Scoate câteva poze și completează raportul medical cât femeia se îmbracă. Durează. Are o rochie galbenă cu mulți nasturi, iar ea nu se grăbește să-i încheie.

– Ați mai avut cazuri în familie? o întreabă cu ochii în ecranul calculatorului.

– Bunica din partea mamei. A avut o pasăre albă.

Și-o amintește întinsă în pat, roasă toată pe interior ca o pâine scobită. Auzea cum pasărea caută cu ciocul după ultimele fărâme de hrană. Sunetul ghearelor răcâind pe oase reverbera prin coaja subțire de trup și, spre final, a văzut conturându-se prin piept forma aripilor. Pasărea se zbătea înnebunită căutând o ieșire. Bunica se văicărea mereu de viața sa chinuită. Fusese urâcioasă și zgârcită, iar pasărea ei nu dusesse nicicând

lipsă de hrană. Femeia, atunci copilă, a văzut cum pasărea și-a făcut loc printre buze și a zburat eliberată din colivie. Era albă ca o spumă.

– Și ar mai fi un unchi. El are o caracatiță.

La început nici nu și-a dat seama. Nu-i plăcuse niciodată apa, îi era teamă că ar putea să se înece, așa că evita ștrandurile sau mersul la mare. Nu știa cum se pricopsise cu ea. Bănuia că o luase de la soție, era lipo-veancă, la ea în familie aveau toți. Era deja om în toată firea când soția l-a învățat să înoate și apoi nu s-a mai oprit. Își începeau zilele mergând împreună la bazin, iar mai târziu au participat și la competiții. Petreceau atâta timp în apă că pielea le era permanent zbârcită. N-a fost o surpriză când au început să facă și scufundări. Caracatițele gigantice nu mai pot fi controlate, simt nevoia să intre în ape tot mai adânci.

– De alte rude nu știi. Ori n-au avut, ori n-au spus. Unii se poate să fi scăpat de ele sau să fi ascuns că au, știți cum e, nu toți vorbesc despre ce îi roade.

– Reveniți peste șase luni și mai vedem atunci. O să ținem oul sub observație și poate ne lămurim ce specie e. Deocamdată e prea mic, de cele mai multe ori nici nu eclozează.

Abia afară, în picioare, sprijinită de peretele roz al clinicii, femeia citește scrisoarea medicală și se uită la fotografiile mici, alb-negru. A plouat, străzile sunt pline de bălți, va face slalom pe tocure. Va purta masca până ajunge acasă, deși acum nu mai e obligatorie. Pare mai frumoasă așa.

Anca-Iulia Beidac (n. 18.06.1975) este de profesie avocat. A început să scrie poezii la vârsta de 14 ani. Începând cu anul 2000, a publicat poezii, proză scurtă și eseuri pe site-uri literare, ulterior în reviste și antologii. În 2019 au apărut primele sale volume de poezie: *pink porn guerrilla* (volum bilingv, română-engleză, editura Grinta, 2019) și *18 - barely legal* (editura Grinta, 2019). Este prezentă în antologii, volume colective de poezie, eseuri și interviuri: *Poezia 2019* (editura Grinta, 2019), *Dare de seamă* (poezie, editura Art Creativ, 2019), *Roșu declarativ* (poezie, editura Art Creativ, 2020), *Literatura română contemporană. Poezia* (poezie, editura Art Creativ, 2020), *7 esențial* (poezie, editura Art Creativ, 2021), *Reconfigurarea – interviuri despre pandemie – interviuri* (editura UZPR, 2021, volum coordonat de Luiza Cală), *Bazar de corali* (poezie, editura Art Creativ, 2021), *Ce facem cu România* (eseuri, editura Alexandria Publishing House, 2022, coordonator Alexandru Petria), *Rănilor pe trupul nostru... 2022* (poezie, editura Contemporary Literature Press, antologie editată de Lidia Vianu), *De unde vine dragostea* (poezie, editura Art Creativ, 2022).

Guten Morgen

„Ți-aduci aminte când am ieșit din mașină să ne sărutăm în ploaie”, îl întreabă Andra, privindu-l lung. Era chiar de ziua mea, tu veniseși în miezul zilei să îmi aduci frezii și un căluț de mare din cristal gri transparent și dintr-odată s-a pornit o ploaie de vară, caldă, cu bulbuci.

Adrian oftă prelung. „Oare ce o fi în capul ei”, se întreba îngândurat. „Nu își dă seama că nu am uitat nimic, nu pot să uit nici măcar 10 secunde din cei 13 ani petrecuți împreună.”

Se reîntâlneau după 3 ani în care nu mai comunicaseră deloc. Ea plecase din orașul lor, la scurt timp după aceea el se mutase în Germania. Apele se separaseră și între ei nu mai putea fi nimic real. Și totuși...

După 3 ani reluseră corespondența prin email scriindu-și scrisori, care începeau și se sfârșeau în același mod. „Dragă Adrian, Guten Morgen”, scria Andra dis-de-dimineață, în timp ce bea prima cafea a zilei. „Bună dimineața, dragă Andra”, răspundea Adrian de îndată ce se trezea, înainte să plece spre birou. Scrisorile de seară se încheiau aproape la fel: „noapte bună, dragă Andra”, „somm ușor, dragă Adrian”.

Scrisorile deveneau tot mai lungi de la zi la zi, iar când Adrian a spus că se va întoarce în România în vacanța de vară, au stabilit să se vadă pentru a primi cărțile scrise de Andra, pe care ea le păstrase pentru el, neștiind dacă sau când se vor mai vedea.

Se întâlniseră seara, în același restaurant în care fuseseră prima oară împreună la prânz. Singurul care mai exista, toate celelalte locuri ale lor fiind demolate, desființate, transformate, așa încât, orb să fi fost, și tot îți dădeai seama că toate semnele acelea aveau un sens, tot ce atingeau ei împreună dispărea de parcă ar fi fost blestemați. El închiriasă tot restaurantul fără să îi spună nimic – știa că nu ar fi fost de acord cu o asemenea extravaganta. Chelnerii fuseseră preveniți și deveniseră complicii lui în acea seară.

Andra a apărut la ora fixată, s-a mirat peste toate când a văzut restaurantul complet gol. Au comandat aceleași feluri de mâncare pe care le mâncaseră prima dată când s-au văzut. Muzica era în surdina – melodiile lor din anii 80, urmate, când și când, de Cesaria Evora. Totul se petrecea într-un ritm lent, timpul se dilatase și amândoi simțeau că nu vor mai pleca niciodată de acolo.

Andra i-a înmănat cărțile, iar el a rămas surprins văzând dedicația de pe ultimul volum de poezie, proaspăt apărut. Un singur cuvânt, și acela în germană – *immer*. Era un cod secret al lor și a simțit în momentul acela că nimic nu s-a stins, totul era la fel ca în prima zi și totul ar fi fost din nou posibil, dacă el ar fi îndrăznit să spună ceva.

Măinile lor s-au atins în tăcere și tot în tăcere s-au ridicat de la masă și au început să danseze. Era trecut bine de miezul nopții, iar chelnerii, retrași după un paravan, îi priveau consternați. Muzica se oprise de mai bine de o oră, însă ei continuau să danseze. Capul ei era apropiat de al lui, respirau fiecare aerul celuilalt, însă nu îndrăzneau să se sărute. Tăcerea devenise tot mai densă, dar ei continuau să danseze ascultând o muzică doar a lor.

Puțin jenat, unul dintre chelneri se apropie de ei și le spuse că ora de închidere trecuse demult și că ar trebui să închidă localul. S-au îndepărtat brusc, și-au cerut scuze și au părăsit în grabă restaurantul. Adrian mulțumindu-i Andrei pentru cărți, iar Andra încercând să-și ascundă lacrimile ce stăteau să pornească din colțul ochilor.

A doua zi dimineța, Adrian nu a mai primit emailul cu care își începea ziua. Nici a treia zi. A patra zi trebuia să se întoarcă în Germania. A hotărât să o mai sune o dată pe Andra spre a vedea ce s-a întâmplat. „Dragă Adrian, Guten Morgen” devenise o mantră zilnică pentru el, iar absența acesteia îi îngheța aerul înainte de a îl expira.

Niciun răspuns însă. A mai încercat o dată spre prânz și încă o dată chiar la începutul serii. Nici de data asta nu a primit alt răspuns în afara celui deja cunoscut: „abonatul nu poate fi contactat.”

Ajuns în Germania, primul lucru pe care îl văzu când intră în casă era o scrisoare pe masa din antreu. O scrisoare din România purtând scrisul ei. „Dumnezeule!”, exclamă el. Febril, rupse plicul și deschise scrisoarea cu mâinile tremurând.

Dragă Adrian, Guten Morgen. Când vei citi aceste rânduri, eu nu voi mai fi. Îți mulțumesc pentru seara trecută. În toate acele ore, am vrut să îți spun, dar nu am putut. Nu ar fi fost cinstit să te las să duci povara ultimelor mele ore, știind că nu se mai poate face nimic. Rămâi cu bine. Să fii fericit.

Ild A.

Poiana proștilor

- N-auzi, Ancuțo, să-mi dai o țigare?! Bă, cât să mai strig la tine, să pricepi?!
- Ia d-acilea, Ilie, un Pall Mall. Ultima.
- Po... ce?! Du-te, bă... vorbești ca Cocoșilă. Dă și un foc.
- Ilie trăgea adânc din țigară și se uita în jur cu nesaț.
- Ia uite aicea măăă... Ce-o pățit la buzele alea? Parcă ar fi curul găinii. Se uită lumea la bătute din astea? Păi și la noi pe ulița din spate Spăriosu își bate muieroa zilnic, da' nu o arată tuturor.
- Fii, bre, mai civilizată, ce naiba! Vorbești cu o doamnă, nu cu Cocoșilă al tău!

– Știi ce?! Mie să nu-mi vii cu din ăstea, Ancuțo! Eu nu te-am rugat să m-aduci aicea, și nici nu ți-am cerut nimic. Să te descurci cum știi, și nu te mai holba la mine de parcă aș fi venit cu oile la București. Cât să mai îmi rup eu bojocii până să pricepi că, dacă tot veniram, vreau să mergem în piață să cerem plecarea de îndată a Guvernului. Trebuia să vin eu ca să băgați la cap voi,ăștia din anul 2022, că așa nu se mai poate?! De ce-ți mai fi având capete, căpățânoșilor, dacă tot nu le folosiți?! Ce adică e și cu landemia asta? Ce vrusă să zică cu ea? Adică veni unu' din ăsta strein de țară, unu' de nu-l alese nimeni și se pusă singur șăf? Cum adică să vă conducă cineva fără să fie ales? Și voi stați, bă, stați, rânjiți fasolele a proasta la tivizoarele alea și-atât. Parcă vă luă Dumnezeu mințile, de le-ți fi avut vreodată.

– E și ăsta un punct de vedere, spusei apăsător.

– Un punct de vedere, da, bă. Da voi auziți ce zic eu aicea? N-aveți de gând să începeți să mișcați din urechi și să nu vă țineți căpățânile alea doar ca să nu vă plouă în gât? Uite, bre, și la chioru' ăla de vă conduse 10 ani. Păi așa ajunserăți, bă, să vina unu' de-i umblă ochii numa' dupe beutură și fomei să vă spună să trăiți cu 2 000 de lei pe lună? Păi nu se poate una ca asta, nu se poate, vă spui, că-i pericol mare. Și acuma ce făcureăăștia, bre? Ce-i, bă, cu împlântarea rotativei care va avea loc anul' ce vină? Că nu pricepui nimic, cred că o spuseră doar așa, să se mire proștii. Că d-ăștia fuseră mulți și pe vremea mea, da' acum parcă se înmulțiră ca iepurii. Proști, da' și proaste cât vezi cu ochii. S-o fi împlinit vorba mea, Ancuțo: „Și dă-ne nouă, Doamne, cât mai multe liturghii și colive, și adă cât mai multe proaste la biserică. Slavă tatălui și fiului și sfântului duh.”

Kairos

Ieși dintr-un bloc în dimineața cețoasă.

Avea un costum de stofă gri ușor șifonat, pe sub care îmbrăcase un tricou de un turcoaz cam țipător. Pantofii negri, destul de scâlțiați, fuseseră făcuți cu cremă și luceau, cu toate că vremea era închisă, plouase și erau o grămadă de bălți și noroaie prin care pășea. În mâna stângă ținea o umbrelă închisă, neagră. Mâna dreaptă era adusă spre piept și degetele

apăsau spasmodic tastatura unui telefon. Unul antic, se gândi fata, în timp ce se îndrepta spre cafenea, pentru prima doză de cafeină a zilei.

La întoarcerea de la cafenea, s-au văzut din nou. Bătrânelul scund și firav i-a surâs timid și a urmărit-o cu privirea. Când s-a îndepărtat, fata a simțit o privire ce îi sfredelea ceafa. A întors capul și l-a văzut privind-o lung. Privirea lui a pătruns dedesubt. Când ea a deschis din nou ochii, se aflau amândoi pe un pisc de munte. El avea 50 de ani mai puțin, ochii albaștri apoși deveniseră adânci și seducători și zâmbea larg spre ea. Cei doi erau îmbrățișați și savurau împreună panorama superbă ce se ivea deasupra unui hâu ce părea fără de sfârșit. Fata s-a înălțat pe vârfuri, a întins brațele ca și cum și-ar fi luat zborul. În momentul acela, piciorul îi alunecă și se trezi atârând deasupra prăpastiei, agățată de un ciot de copac de care apucase să se prindă. El îi întinse mâna și îi spuse să nu-i fie teamă.

Magda îl prinse de braț și reuși să se ridice puțin. În secunde următoare, câteva pietre se porniră de sub picioarele lui. Se dezechilibără, încercă disperat să nu alunece și el, doar că în echilibristica la limita luxației mâna fetei alunecă...

– Magda, spuse bătrânelul, cu un glas aproape pierit, Magda, te-ai întors! Magda!

Se porni ca vrăjbit să traverseze strada înspre ea, fără să vadă sau să audă mașinile ce se apropiau în viteză.

Când l-au dezbrăcat, înainte de autopsie, au găsit în buzunarul de la piept o fotografie îngălbenită de vreme. Pe spatele ei, o mână febrilă scrisese, cu litere lungi, înclinate într-o parte, trei cuvinte: „Mă voi întoarce.”

Examenul grafologic comandat într-o doară de procurorul de caz, dezvălui că scrisul aparținea unei femei de 25 de ani, intelectuală și cu înclinații artistice. Ultimul rând din raportul grafologic menționa că scrisul de pe fotografie era recent, avea abia câteva ore.

Alexandra Bujor s-a născut în anul 2000, la Iași. În prezent este studentă la Universitatea de Medicină „Gr. T. Popa”. A debutat la Editura Junimea, în anul 2021, cu romanul *Cazul K*.

Happy New Year

George își studia absent urmele pașilor pe moina de pe trotuar. Pașii lui printre alți pași de care nu-l lega nimic. Un vânt înțepător lua cu el și ultimele minute din an, anul în care se schimbase tot. A fost o decizie bună s-o lase pe nevastă-sa. Era urâtică și cam grasă, iar el putea mai mult.

Mereu i-au plăcut femeile slabe, blonde, cu părul lung, ca în desenul ăla animat la care se uitase pe ascuns să nu creadă lumea că-i pedofil. Rapunzel. Avea ideile lui. Visa la o tipă care să miroasă a parfum scump, nu a tocăniță. O găsea pe Irina acasă, curățând dovlecei în același trening în care o știa dintotdeauna. Nimic în afară de fundul ei mare nu-l mai atrăgea, dar măcar făcea mâncare ok.

De curând își instalase o aplicație de *online dating* și aștepta doar ocazia s-o taie de acolo. Îi părea rău de apartament. Era lux, din banii alor ei când se luaseră.

„Aripioarele de pui nu-s crocante! Ce dracu, Irina, cum să-mi dai așa ceva, vrei să mă omori?”

Se ridică de la masă și, luându-și paltonul din cuier, ieși furtunatic. „Eu plec. Totul între noi s-a terminat”. În urmă, Irina clipi rar pe sub gene lungi, puțin rimelate și încuie ușa de două ori. Singură, așteptă o clipă s-o podidească lacrimile. Reflexia ei din oglinda de deasupra chiuvetei din baie o opri. Parcă nu era chiar așa de urâtă cum tot îi spusese bărbatul ei. Își ridică pe rând sprâncenele și se lăsă cuprinsă de o febră străină. Un fel de romantism al ei pentru ea. Îi plăceau obrajii ei rotunjori, iar firele care se iveau deasupra buzei parcă îi dădeau chiar un aer sexy. Știa ea de ce o plăcea celălalt.

George nu s-a gândit niciodată că o să fie așa de trist fără nevastă-sa.

Mai ales acum de Anul Nou. Îl mai consola gândul că ea plângea acum în baie. Merita. Încă îi mai simțea mirosul de tocăniță și textura scămoșată la atingere a treningului de casă. N-a știut să fie femeie. Lui îi trebuia altceva. Mobilul vibrează în buzunar. Avea o potrivire nouă pe aplicație. Dacă ar ști Irina... Ar pune un *story*, s-o facă geloasă.

Începuse să ningă cu fulgi mari, aproape topiți. Era cam singur pe stradă, doar câte unul-doi care nu aveau ce face pe-acasă. Privirea lui sclipea în luminile străzii aproape pustii. Sclipea parcă a regret sau mai degrabă a foame. Grăbi pasul spre fostul apartament.

Cum să înceapă o conversație cu ea? „Hey, Irina, hai să ne împăcăm, vrei?”. Nu, asta ar însemna că nu mai poate fără ea. Dar el e chiar foarte bine fără ea. Se distrează. Lumina din apartament îi înghiți gândurile, umbrele ce se prefigurau spre stradă îl loviră în stomac. „Băi...”

George n-a crezut-o în stare să-i facă una ca asta, o știa o femeie banală! „Ce mișto miroși, Irina, cu ce parfum te-ai dat?”

Se îndepărtă, pășind în ritmul melodiei care vibra de la etajul unu, unde Irina dansa cu altul. „Mda, pe patul meu și pe muzica mea...”

Tipa cu care vorbea l-a lăsat în *seen* de ieri. De fapt, a fost directă. „Ai bani, tati?” Ce să-i spună, că stătea acum în chirie într-o garsonieră?

Se opri în dreptul unui pui gonflabil care lumina intermitent. George înghiți în sec, așteptându-și comanda de aripioare la un fast-food ordinar de la colțul străzii. Mușcă din crusta sleită, apoi, cu gura plină se răsti la ospătar:

„Băi, dă-o încolo de treabă, nevastă-mea făcea cele mai bune aripioare de pui... Astea nici măcar nu-s crocante!”

Un cunoscut intră în urma lui.

„Ce faci aici, frate? Am trecut pe sub geamul tău, am crezut că petreci cu Irina...”

Cu privirea pierdută, îi întinse bărbatului cutia cu aripioare. „Hai la mulți ani...”

Țigări

- Ilie, mă, Ilie!
- N-am!
- Ce n-ai, bă?
- N-auzi că n-am?

Moromete ridică privirea din zare și se întoarce înspre vocea care parcă ar fi fost a lui. Cuvintele se pierdeau undeva între vuietul mașinilor pe șoseaua umedă după ploaie. O ploaie străină lui, ca o minciună. Scaunul din plastic alb-îngălbenit scârțâi sub el, iar vântul bătu frunzele salcâmului de hârtie creponată de alături.

Ce vor aștia de la el? N-are ce le da. N-are nici el.

În jurul lui începeau să se așeze oameni pe care nu-i cunoștea. Fiecare cu scaunul lui de plastic. Unul îi întinse mâna.

- Domnule Moromete, sunt un mare fan! Vă admir mult... tenacitatea.

Doi tipi în uniforme verzi montau un ecran mare în fața scaunelor, iar lumea îi făcea fotografii cu blitz. Moromete privea calm în jur la fiecare. O clipă, privirea lui se opri asupra ecranului. Nu se mai văzuse atât de clar niciodată. Nici în lungile lui discuții din grădina adevărată de la Siliștea nu se auzise atât de bine. Sau poate că nu se ascultase cum trebuie niciodată. Acum i se părea ciudat că și ceilalți aud ce spune el. Aud și notează în carnete.

Cu cât cuvintele lui umpleau pagini, el simțea tot mai mult că dispare, că se dezintegrează.

- Dă-mi, bă, o țigară, se întoarce spre bărbatul de mai devreme. Nu-l băgă în seamă, nici el, nici nimeni. Cu toții erau atenți la film. „Dă-o dracului, să mor eu fără o țigară!”

Bărbatul puse brusc filmul pe pauză și se ridică în picioare, descumpănit, cu fața spre public.

- Eu nu mai am răbdare!

Altul îl urmă, apoi încă unul și încă unul...

- Eu n-am semnal la telefon... eu n-am job... n-am bani pe card... iubire... mașină... casă... viață... speranță...

Moromete se ridică și el ultimul, iar scaunul se răsturnă cu zgomot în

spatele lui.

– Sunteți niște proști! N-aveți țigări, mă! Și eu nu mai am timp să fumez...

Rock, baby

În curtea mănăstirii mirosea a trandafiri de dulceață, a liniște și-a o altfel de pace. A porumb copt și a încă ceva, ceva-altceva...

Trecând pe lângă micul lac din curte, privirea mi-a rămas agățată de două lebede de plastic care pluteau liniștitor pe verdele apei. Eu le priveam pe ele, cineva mă privea pe mine. Am luat-o pe cărare, ascunzându-mă parcă de ochii lui în umbra unei stive de lemne pentru iarnă, aranjate cu meticulozitate de jucător de Lego. Voiam să-l vad mai bine. După înfățișare, se prea poate să fi fost Părintele, deși ceva din mine paria parcă pe un altfel de personaj.

Toplița, vara lui 2022. Așezat pe un mic scaun din lemn, într-un foisor din curtea mănăstirii, personajul meu lua cu îndemănare ceva dintr-un coș generos de răchită. M-am apropiat cât să nu pară că-l analizez, deși mă pricep atât de puțin la asta încât probabil era evident. Cu părul lung prins într-o coadă la baza gâtului, barba albă-crem, doar puțin deranjată cât să nu pară studiată, bărbatul curăța cu dexteritate păstăi. Mă urmărea și el la fel de subtil cu privirea, pe sub sprâncene de Mircea Albulescu și o atenție distributivă fascinantă. Se zice că bărbații nu pot face mai multe lucruri în același timp, de aceea, văzând cum poate să fie atent și la mine și la coșul cu păstăi, am știut că nu trebuie să-l scap din ochi.

Tricoul tip polo și pantalonii scurți de militarie m-au făcut să ezit puțin. Mirosul de porumb copt pe soba de lângă el creștea în intensitate, la fel și curiozitatea mea. Am înaintat pe cărare spre ceva ce părea să fie o grădină împrejmuțată de un gard mic din lemn, iar undeva mai în spate o casă asemenea unei chilii. Bărbatul s-a ridicat brusc. Îi simțeam privirea în ceafă. A strigat după mine, dar n-am mai auzit nimic. Am grăbit pasul. De ce nu m-am oprit n-aș putea spune nici eu. Probabil că voiam într-adevăr să găsesc povestea pentru ziua 3 din Tabăra de Creație.

În garajul de lemn al unei mănăstiri ascunse între brazi și salcâmi japonezi, pe marginea unei șosele din Harghita, se odihnea o motocicletă și o chitară electrică.

„Părinte, este o domnișoară în grădină...”, am auzit eu vocea unui bărbat în spatele meu, iar mirosul de porumb copt și lacul cu cele două lebede îmi erau tot mai departe. Eram în povestea mea.

Caia Larisa-Andreea are 17 ani, este din Toplița și studiază la liceul Teoretic „O. C. Tăslăuanu”. A publicat poezie în revista *TopLitera*.

Trădare

Sub picioare îi foșneau frunzele jilave. A mers prea mult... S-a oprit și și-a trecut mâna tremurândă peste o balustradă.

Cu umerii trași în față și cu pantofii în mână urca scările...

– L-ai văzut ?

Tresărind își duse mana la ochi pentru a-și șterge urma sentimentelor.

– Da... dansa

– Ar trebui să-l uiți...

– Știu

– Ți-am adus ziarul, sper sa fi bine... Te cunosc de mică, erai o persoană veselă...

– Dar sunt.

Cu ochii injectați se uită la el, apoi în pământ.

Și cu asta se retrage încet, doar din prag se mai uită puțin după omul ce odată i-a fost prieten, apoi închide ușa și trage zăvorul cât poate de repede. Lumina slabă de la bucătărie se aprinde. Se împleticește până lângă o canapea, scoate o punguță albă din buzunar, apoi trage pe nas o linie din pulberea albă. Măinile încep să i se miște incontrollabil, iar privirea îi rătăcește prin întreaga încăpere. Un surâs slab îi apare pe buze. Ține o oglindă în mână, șterge puțin cu mâneca ce ar fi trebuit să fie prânzul de ieri și apoi își privește lung reflexia.

Fața i se schimonosește la chipul reflectat, o linie neagră de rimel îi era întinsă de la ochiul stâng până la bărbie. Trebuia să repare asta, însă nu acum... Cu o mișcare nonșalantă aruncă oglinda, scârbită de ea și de mirosul de igrie din casă. Își ia poșetă și mânușile. E gata...

Coboară scările tiptil, își strânge eșarfa ponosită la gât apoi pleacă...

ocolind băltoacele.

Merge câteva străzi mai încolo, apoi, ca și cum ar fi firesc, se pitește după un geam, ridicând puțin capul.

Este chiar el, un zâmbet slab îi schițează pe chip apoi dispare. Ea se ridică încet pe vârfuri și îl sărută, răsfirându-i șuvițele de păr printre degetele împodobite cu un inel. Inelul ei... Cu o privire plină de afecțiune ia mâna femeii în palma lui și o sărută. Îi șoptește ceva la ureche, ea chicotește, apoi iese.

Îi vede exact în aceeași postură în care i-a văzut săptămânile trecute, lunile trecute și în fotografiile realizate de ea. În același loc sărutându-se apoi el plecând spre bar, ca mai apoi să vină exact pe la ora două înapoi, în același loc...

Sărind parcă pe vârfuri, prin umbrele străzilor, merge în urma lui.

Se oprește în fața unui bar. Intră, se așază cu coatele pe tejghea și face un semn cu mână. Ea stă pitită, își trage mănușile pe mâini, așteaptă... Omul trece pe lângă tejghea și îl ia în brațe, îl bate pe spate ca mai apoi să izbucnească într-un râs bolnav și răgușit. Îi întinde un pahar iar el îl dă imediat pe gât.

Îl privește cu ochii mari și începe să își muște buzele pline de cicatrici. Tresare și tremură când aude un strigăt. El e căzut pe jos, iar în fața lui e un bărbat. Ca mai apoi printr-o sucitură să fie în picioare fluturând briceagul în mână.

Mereu avea briceagul la el... Îi scapă un scâncet, se afundă mai tare în întuneric... E protejată de întuneric, nu o observă nimeni.

El iese împleticindu-se pe drum, o dâră roșie îi încadrează fața, face câțiva pași și dispare în întuneric, exact ca o umbră iar ea e după el, mereu e...

Cade pe jos, înjurând printre dinți... Și-a scăpat briceagul...

– M-ai trădat...

O fixă cu privirea, o balta de sânge țâșni sub el... O înjunghiere și gata.... Se tot zvârcoala pe jos...

Aruncă briceagul lângă mana lui întinsă pe asfalt.

– Nu trebuia să mă părăsești pentru ea...

Îl ocolește și pleacă, se uita din când în când peste umăr cu lacrimi în ochi.

Moromete

Ridurile odată fine și neclare i se accentuaseră, iar părul decolorat îi rărise... În unele locuri prea mult... Dar în esență era tot el, Ilie Moromete, cel cărui îi apărea un zâmbet strâmb pe față ori de câte ori vorbea cineva cu el despre politică.

– Ascultă la mine băiete, pe vremea mea, nu erau atâtea, și oamenii munceau... Cum crezi că ți-a ridicat alde străbunică-tu căsioiul ăla în care te lăfăi tu? Ai? Prin muncă... Îți spun eu băiete generația din ziua de azi e stricată, nimic nu știe să facă...

– Adevărat nea Ilie... strănepoții dumitale când se întorc de la București?
– Când s-or întoarce i vedea... Acum hai acilea, nu mai sta cu capu-ntră urechi că trebuie să cosim fânu și să-l ducem la cai.

Cu umerii trași în față, Ilie, porni agale spre grajdul dărăpănat de zici c-ar avea acolo aur, nu o arătare de cal răpciugos care de abia mai putea rumega.

– Catrino!! Fă... Catrino da nu vezi că îi trebuie calului apă?

O femeie uscățivă, cu năframă, iese îndoită în două din grădină.

– Dacă ți-o trebuit cal să-l ții degeaba, n-ai decât să ți-l grijești. Că la mine în cap se sparg toate, pune masă, strânge masă. Ce nu ai vorbit cu alde Vasile, că fecioru lucră pe taxi... sau cum îi zice. Te duce unde vrei.

– Taci fă din gură, și vezi-ți de mâncare, cum fac toate muierile. Nu purta tu grija mea și-a calului.

– Iadu o să te mănânce Ilie, m-auzi!? Atât ai noroc că ai o femeie care să meargă la biserică și să postească pentru tine!!

– M-o mânca, nu m-o mânca... Iaca... s-o găsit ea să-mi țină post, auzi.

– Da chiar, nea Ilie, nu v-ați gândit să vindeți tot și să vă cumpărați în oraș un apartament, să stai și dumitale liniștit la bătrânețe..

– Ce să vând?... Nu vând nimic... N-am ce vinde, m-auzi... N-am... N-am...

Începu să ridice mâna cu bastonul în aer de parcă dădea după muște, apoi ieși în drum trântind poarta, de sări din balamale și căzu pe săracul Dușulache care moțâia la umbra ei. Câinele începu să schelălăie și fugi pe lângă picioarele lui Moromete de îl clătina.

– Al dracu câine și tu...

– Nea Ilie, ai grijă, săreai în fața mașinii, dacă nu ești în stare să ai grijă de

dumitale eu zic să...

– N-am, n-auzi? Nu vând nimic, n-am!

Își strânse buzele și se aprinse la față..

– N-am...

Așa îl vezi zilnic pe Moromete. Singur pe drumuri, ieșind din magazine strigând că n-are, după ce încearcă să se târguiască cu vânzătoarea.

„Țară de oți... Ce-am ajuns.”

Vecinul

Sunetul de bormașină se aude din ce în ce mai tare, apoi un țipăt, apoi ceva ca ar trebui să fie un ciocan. Ba nu. E doar vecina care face șnițele. La ora 5 dimineața.

Îmi pun perna pe urechi, se aude la fel... pfff.

Cobor din pat, arunc pe mine câteva haine, dar ce haine... Stau ca sacii pe mine... Merg la Profi, vreau să iau ceva pentru micul dejun. Ies și trântesc ușa cât pot eu de tare, sperând să se dărâme blocul.

M-am mutat doar de câteva zile, mi s-a spus că e un loc liniștit, că am vecin țcăniți nu mi-a spus nimeni...

Ajung la Profi, iau ce am de luat. E o amețită la casa de marcat. Doamne, ce încet se mișcă, mai ceva ca o pensionară de 80 de ani... când să ies, vecinul cu bormașina, Acum e șansa mea să vorbesc.

Dau să merg înspre el, e mai pișpirel așa, parcă ar fi un pitic de grădină... Deci pare un om ok, sigur va înțelege ce îi voi spune. Un alt bărbat apare lângă el și îi întinde o bere, vecinul merge înspre el clătinându-se. E clar.

Un grup de copii trec pe lângă cei doi bărbați, care încep să strige, să râdă și să gesticuleze aiurea cu mâinile în aer. Mai vorbește cu vecinul, dacă poți...

După ce au terminat de vorbit și de băut, vecinul, cu umerii trași în față, târâindu-și picioarele după el, pleacă spre bloc cântând. Doamne cât mi-ar plăcea să am niște dopuri de urechi.

Cu mâinile tremurânde, de zici că era gelatină, apasă pe interfon,

nimeni nimic... Ușa nu se deschide. Mai apasă odată, începe să tragă de ușă, cât să nu o scoată din balamale. Cineva deschide, intră. Iar eu tiptil după el...

Bâjbâie după balustrada scării, nu apucă să se țină de ea. Cade pe jos, înjură. După ce coboară toți sfinții și tot ce mai era posibil din ceruri se decide să se ridice, urcând scările vorbind singur. Tiptil merg după el și intru în apartament exact când închide el ușa. Prin pereți se aud deja înjurături, un glas de femeie, și câteva uși trântite. Ce tot fac oamenii ăștia? Zici că demolează, merg prin apartament cu tot cu parchet, iar acum zici că aruncă unul după altul cu ce le vine la mână. Apoi liniște. Prea liniște.

Scot capul pe geam, încerc să privesc în sus și ceva pare că mă lovește. Mă uit din nou, lângă bloc cade o față de masă. Îmi dau seama că am firmituri în păr și pe pervaz. Pe geam, vecinul se uită fix la mine. Începe din nou să înjure, iar femeia să țipe. Închid repede geamul și pun anunț pe OLX: „închiriez apartament liniștit, în zonă rezidențială, cu toate utilitățile...”

Carina Chereji (n. 1998, Oradea) a absolvit Facultatea de Litere a Universității din București. A obținut diploma de master în cadrul aceleiași facultăți, domeniul studii literare. În prezent este doctorandă în cadrul Școlii Doctorale Litere din București. Editează jurnale și articole științifice în cadrul MDPI, se pregătește să participe la *Creative Writing Sundays* și să deuteze.

Mâini

Preotul își coboară brațele și se întoarce cu spatele la altar. Se apropie cu pași foșnitori de tinerii miri și le unește mâinile sub palmele miruite. Ștefan își îndreaptă spatele și, cu mâna dreaptă, cuprinde mâna preotului. Mariana zâmbeste rușinată – coroana stă să îi alunece de pe frunte, iar călcâiele îi tremură la zece centimetri deasupra covorului. Mâna îi transpiră abundant iar rugăciunea din mintea ei se ridică peste pildele preotului, recitate pe același ton sforăitor în biserica goală: *Doamne, dă să-și tragă mâna mai repede, că nu mai pot*. Dar preotul continuă să le zâmbească iar buzele lui nu se opresc nici o clipă. *Doamne, iartă-mă, că suntem în sfânta biserică, dar lasă-ne să mergem acasă. Ștefan!* Dar Ștefan se uită doar în ochii preotului și îi zâmbeste cald, bărbătește. Copilul o lovește scurt sub coaste. Se scuză timid, își trage mâna din încleștarea celor doi bărbați și se așază. Preotul și Ștefan rămân în picioare și continuă să se felicite.

Înainte, mâinile lor se căutau înfrigurate în așternuturi, se trânteau încleștate pe pernă sau se agățau crispate de cravata cu care erau legate de tăblia patului. Cu anii, mâinile lui au mângâiat mii de butelii, au strâns șuruburi, au scuturat prunul din curte și au deschis sute de borcane cu murături. Mâinile ei s-au tocit în băi de clor și detergenți, au lăsat rânduri de piele pe oalele încinse și s-au lipit cu sete de obrajii copilului.

Acum stau împreună la masa din colțul sălii. Ea și-a dat mâinile cu cremă, el a uitat să le spele după ce a fost la toaletă. Stau spate în spate: el

vorbește cu bărbății, ea intervine cu plăcere în bârfele femeilor. Invitatele dezbat cu interes soarta unei cunoștințe comune:

– Copil, copil, dar să stai așa să fii sacul de box al unui bețiv? Ce să-nvețe copilul ăla? Că zice că stă de dragul lui Mateiuțu’. Mateiuțu’ în sus, Mateiuțu’ în jos, dar când s-a face Mateiuțu’ mare și și-a bumbăci nevasta că de, așa a văzut la mă-sa și la taică-său, atunci ce? S-a merita atunci să stea de dragul lui Mateiuțu’?

Mariana aprobă scurt din cap.

– Ștefan n-a ridicat niciodată mâna la mine și Doamne iartă-mă, suntem căsătoriți de douăzeci de ani.

A șaptea horă a serii se termină în aplauzele invitaților și începe un vals lent. Ștefan se ridică și, fără prea multă ceremonie, îi întinde mâna soției. Mariana tresare și își întoarce speriată ochii spre bărbatul ei.

– Haide, vii?

Ștefan își îndreaptă spatele și privește peste umărul ei. Caută privirile colegilor de muncă. Bărbății se intersectează în pași de vals, se privesc și își zâmbesc pe sub mustăți. Bărbătește. Palmele ei încep să transpire. Cu un gest subtil, își ridică mâna de pe umărul soțului și prinde între degete o bucațică din materialul cămășii. Nu vrea să păteze bunătate de cămașă, și așa s-a călcat greu. El își deschide palma cu o delicatețe de care ea nu îl mai credea în stare.

– Frumoasă nuntă, murmură ea.

– Hm? răspunde el și, pentru o clipă, își oprește privirea asupra ei.

Încă are zâmbetul bărbătesc și curtenitor pe buze.

– Puteau totuși să spele geamurile astea, spune ea ca pentru sine și ochii îi alunecă spre masa la care speră să se întoarcă odată mai repede.

Jurământul de tăcere (întru convenția Green Mile)

Trecuseră patruzeci și doi de ani de la moartea lui Marinică și de la jurământul de tăcere al lui Ilie Moromete. Jurnaliștilor nu le-a luat mult să-l găsească și, odată ce adresa sa a devenit domeniu public, blocul de la Păcii a ajuns loc de pelerinaj. Nu mai plătise factura la întreținere de ani

buni, de când președinta asociației, doamna Constanța Brăila, a dat un interviu pentru Acces Direct. Moromete nu a fost niciodată un bun-platnic și nu o dată pașii furioși ai doamnei Constanța au fost însoțiți de glasul răgușit de la etajul șase, ce umplea toată scara: *De unde să-ți dau, dacă n-am?!* Apoi, permanentul doamnei Constanța s-a ițit săltăreț din culisele platoului, femeia s-a așezat hotărâtă pe canapea, iar Mirela Vaida a îmblânzit-o cu o altă întrebare: *Păi ce doamnă, nu știți? Așa zicea el și în carte. N-ați citit?* În schimbul facturilor neplătite însă, madame Brăila vindea gunoiul faimosului vecin cu amănuntul: o bucată de brânză stricată a fost expusă la muzeu, alături de un Dușulache împăiat, iar batista în care și-a suflat nasul era și ea înrămată. De la o vreme, Moromete nu mai ieșea la cumpărături, de când vânzătorii de la Kaufland l-au urmărit prin tot magazinul, ca mai apoi să îi ia amprente de pe sticle și conserve. Cititori înrăiți deghizați în oameni ai străzii răzuiau de pe caldarâm tutunul scuipat. De Rusalii, oamenii îi lăsau crenguțe de salcâm la ușă și, în fiecare dimineață, găsea un teanc de ziare pe covorașul de la intrare. Primea prin poștă tot ce avea și nu avea nevoie, era invitat la Institutul G. Călinescu, la librăriile Humanitas, la sediul România Literară, la Nicolae Manolescu acasă (care se semna „cu prețuire, Niky” în scrisorile tip interviu pe care nu înceta să i le trimită). Femei trecute de vârsta mijlocie, femei cu ochi albaștri și muntence îi băteau la ușă și, când bărbatul se încăpățâna să le deschidă, șopteau languros prin gaura cheii: *Ilie, hai să mâncăm. Ilie, hai să ne culcăm*, citând replicile Ficăi din capitolul III, partea a V-a, volumul II.

E iar 5 august, iar Moromete stă în sufragerie, înconjurat de biblioteca ticsită de cărțile fiului său. Nici anul ăsta nu va merge la cimitir. *Și până la urmă, cine e de vină? Tot el, Marin! Ce? L-o fi pus el să scrie toate alea, să îi știe lumea pe ei cum mâncau, cum dormeau, cum se îmbrăcau? Lasă, să se-nvețe minte. Doar el își ține tatăl departe și acum, oale și ulcele cum e. Dacă ar fi după el, l-ar vizita în fiecare zi. Toate ziarele scriu că l-a făcut nemuritor, dar la ce bun? Acum are timp și are timp doar pentru el, dar n-are cum –*

Un glas îi curmă gândul. Din mijlocul parcerii, glasul ajunge la el în ecouri:

– Nea Pațanghele, îl lăsați pe Marinică să iasă la joacă?

Se aud râsete.

– Nenea tata lu’ Niculae, nu-l lăsați afară la joacă?

Bătrânul sare în picioare și tălpile goale lăpăie pe linoleumul din hol. Zgomotul o saltă pe Pisisica din colțul în care se culcușise. Moromete deschide geamul dintr-o mișcare, gata să-l smulgă din cadrul de lemn putrezit, și, cu un glas pe care îl uitase într-atât încât, pentru o clipă, se miră că nu seamănă cu vocea lui Rebengiuc:

– Când ți-oi da eu un Pațanghel!

Glorie

– 5 lei treizeci.

Răzvan strânge bancnota portocalie în pumn. Se uită la vânzătoare. Buzele mici și conturate țipător forfotesc. Un balon rozalii se desprinde gingaș de pe buze, se umflă pentru o clipă și apoi se sparge. Sprâncenele pigmentate se încruntă iar gura se strânge nemulțumită.

– Ai sau mergi să le duci la loc? Hai, că n-am toată ziua.

Băiatul îi întinde bancnota și o privește suspicios. Oare o să îi dea restul cum trebuie? Femeia ia banii cu un țâțâit nerăbdător. Îi înapoiază patru bancnote verzi și îi aruncă o privire care, dacă ar putea vorbi, i-ar spune: *Vezi? Așa se țin banii, nu îmboțiți în pumn.*

Răzvan ia pungile de chipsuri și dulciurile, iese din magazin și o ia la stânga. Parcul răsună de țipetele copiilor, dar băiatul îi ocolește prevăzător.

Orice parc are legile sale. Acolo e colțul copiilor mari, groapa cu nisip le e rezervată celor mici și mamelor ce îi urmăresc îndeaproape. Dacă nu ai bani de dulciuri, te împrietenești cu un țânc. Cel mai bine faci asta la ora prânzului, așa nu trebuie să-l suportți prea mult, pentru că vei auzi glasul mamei: *Matei, hai să mănânci!* Mamele de țânci au timp să stea cu ei în parc și au mereu poșete pline de gustări. Copilul te va uita în groapa cu nisip și va alerga spre una dintre băncuțe. Mama îl va întreba dacă și-a făcut prieteni, el va spune că da și te va arăta cu degetul. Atunci femeia își va duce mâna streășină la ochi, te va măsura dintr-o privire și îți va face

semn să te apropii. Treningul cu două mărimi mai mare și obrajii trași o vor impresiona. Nu va simți prezența mamei în jurul tău – hainele tale nu miros a balsam, obrajii tăi sunt murdari și nu miros a saliva mamei. Nici nu trebuie. Mama are propriul ei monument cu o fotografie în care zâmbește dintre norișori. Dar voi n-aveți nici o poză.

În mijlocul parcului, Răzvan stă turcește în cimitirul soldaților ruși căzuți. Dacă au căzut în mijlocul parcului nimeni nu știe, pentru că nimeni nu știe de unde vin și unde și-ar fi dorit să ajungă. Cert e că grădinița cu morminte înșirate ordonat era teritoriul lui Răzvan. Nici un copil nu îndrăznește să se aventureze acolo. Monumentele cu stea roșie îi ascultau poveștile, îl primeau în mijlocul lor și îi țineau departe pe pici și pe copiii mari deopotrivă. Se ridică sprijinindu-se și degetele lipicioase lasă o urmă de ciocolată pe marmura albă. Traversează strada în grabă, unde tatăl său pășește împletit cu o plasă clinchetitoare în mâna stângă.

A doua zi, la masa din bucătărie, tatăl își masează tâmplele ce stau să îi plesnească. Răzvan își mănâncă cerealele în liniște când, din senin, tatăl apucă telecomanda furios:

– Fir-ați ai dracu' de ruși împuțiți! și mută canal după canal.

Însă televizorul lor s-a stricat. Oricât ar butona, tatăl nu poate schimba canalul. Imagini și cuvinte se repetă la nesfârșit, bâzâie amenințătoare și indiferente la durerea tatălui. În drum spre școală, băiatul se furișează în parc și, cu gesturi sigure, adună ambalajele pe care le lăsase la baza monumentului. Caută pata de ciocolată și o găsește în același loc, deasupra primului cuvânt: glorie. Își înmoaie degetul în salivă și începe să șteargă în liniște. Înainte să plece, cuprinde grădinița dintr-o privire – toate sunt la locul lor. Odată a spart bibeloul preferat al mamei, un porumbel cafeniu. Cu mâinile tremurânde, i-a potrivit piciorul la loc. A sperat ca mama să nu observe și, într-adevăr, n-a observat și nu i-a zis nimic. Seara, la culcare, mama legăna în brațe un impostor.

Maria-Alexandra Ciurea are 19 ani și tocmai a terminat liceul. Va urma cursurile Facultății de Drept și ale Facultății de Litere din Craiova. A publicat în reviste și antologii literare și a obținut premii la diverse concursuri și olimpiade de limba și literatura română. De asemenea, a participat la ateliere de scriere creativă. Dorește ca, în viitorul apropiat, să publice un volum de proză scurtă.

Dans fără sfârșit

Se duce la fereastră și o deschide larg. Aerul rece al nopții îi inundă nările, îl readuce la viață, îi amintește cât e de singur. Goliciunea apartamentului îl sufocă azi, așa cum o face seară de seară. Își reazemă coatele îmbătrânite de pervazul mirosind a mușcături și privește ca la un spectacol. Știe deja ce o să vadă – viața care i-a fost furată, care ar fi putut să fie a lui și în care a dat cu atâta ușurință cu piciorul.

Era tânăr și nu știa ce înseamnă cu adevărat să trăiești. Cine știe ce își dorește la 20 de ani? Iubea, atât știa, că iubea ca un nebun, dar nu se purta de parcă asta era adevărat. Lua dragostea ca pe ceva care i se cuvenea și pentru care nu credea că este dator să ofere la schimb. Betty, iubita lui, a renunțat la tot ce o făcea fericită pentru a fi cu el. Din fata liniștită, care găsea satisfacție doar în singurătate, a devenit un personaj nou, care participa la viața de noapte a orașului, care lua la rând toate petrecerile, numai pentru a-l face pe James mulțumit – fericirea sa devenise singurul ei scop.

În seara fatidică au mers, ca de obicei, în casa unuia dintre prietenii lor. James și Betty formau acel cuplu pe care toată lumea îl adoră și îl invidiază, unii dorindu-și să-i vadă îmbătrânind și murind împreună, iar alții așteptându-le despărțirea. James căsca incontrollabil, nu vorbea cu nimeni și, pentru prima dată în viața lui, muzica era dată prea tare pentru el, oamenii dansau prea mult și băutura nu îl ajuta să se simtă mai bine. În schimb,

Betty nu avea timp să se odihnească o secundă – toți admiratorii săi profitau de absența lui James pentru a o invita la dans. Aștepta să fie salvată de James, ar fi preferat să își petreacă restul serii dansând în brațele sale decât în cele ale unor necunoscuți, însă iubitul său stătea singur și privea în gol.

La un moment dat, James se ridică de la masă și o prinde pe Betty puternic de braț. Fata este luată prin surprindere, îi pune o mulțime de întrebări din priviri, dar nu primește răspuns, doar mâna care continuă să o strângă din ce în ce mai mult. James îi spune doar „Hai să mergem acasă”, nu o întreabă dacă și ea vrea asta, oricum toată seara nu i-a aruncat o privire, decât acum, când a venit să o smulgă din mijlocul unei petreceri în cadrul căreia, în sfârșit, se simțea bine. „Nu vreau”, îi spune ea apăsător și continuă să danseze. James se înroșește, începe să tremure, tâmpile i se zbat, iese din casă și se pierde în întunericul nopții. Ajunge în apartamentul lor, își strânge bagajele și îi lasă lui Betty un bilet, în care îi scrie doar: „Caută-mă când ești gata să îți ceri scuze.”

Doar că ea nu îl mai caută niciodată și, fără pic de remușcări, continuă să trăiască. Dragostea pentru dans, pe care James i-o oferise, o păstrează toată viața.

O vede prin baruri, prin case, pe străzi la brațul altui bărbat și nu are curajul să facă nimic, doar scrâșnește din dinți și își strânge pumnii până când îi curge sânge din palme. Viața îi aduce la depărtare de un singur bloc unul de celălalt, unde ea trăiește, iar el privește și îl doare – îl doare când ea se căsătorește, când naște copiii care ar fi trebuit să fie ai lui, când dansează și cântă prin casă melodiile pe care le știa de la el, când se sărută lung cu soțul ei, care era doar un hoț de suflete. Simte o bucurie bolnavă atunci când acesta moare, când o vede pe Betty înnebunită de suferință, dând cu pumnii în pereți și o aude plângând înăbușit în mijlocul nopții. Totuși, viața o iartă și îi dă o boală care o face să uite de tot, în afară de momentul prezent.

La blocul vecin, într-o cameră micuță, luminată slab de un bec vechi, doi oameni dansează, așa cum o fac mereu. Sunt Betty și fiul ei. Bătrâna nu își mai amintește nimic, decât că îl iubește pe bărbatul care dansează cu ea și că îi place să se miște cu pași mici în ritmul muzicii. Trăiește un continuu sentiment de *dejă-vu* și, deși nu înțelege prea multe, știe tot. Lacrimile se rostogolesc rapid pe fața lui James. Își dă seama că nu mai poate face nimic, decât să privească. E prea târziu.

Moromete '22

Se așază pe marginea patului și se uită mai bine. Totuși, pozele de pe pereți arată chipuri cunoscute, dar în alte haine. Lângă el, doarme tot Catrina, pe care o zgâlțâie energic. „Ce vrei, ce vrei, lasă-mă să mai dorm, azi e sâmbătă, e weekend, nu trebuie să mergem la serviciu”. Moromete nu înțelege nimic, ce e ăla weekend, serviciu, i-auzi, păi câmpul se muncește mereu, „agricultura este ocupațiunea principală la noi”. Se scarpină nedumerit în cap și iese din cameră.

Se uită într-un calendar, luna martie, asta nu îl șochează, anul 2022, aproape cade din picioare, cum a ajuns aici? Catrina iese din cameră, nu arată așa cum o știa el, ea de ce nu e uimită? Dar nu, nu o să spună nimic, o să se poarte cât de natural poate, doar nu e prost, se prinde el de ce are de făcut. Catrina îi spune de cei trei copii mai mari ai lui, care sunt în străinătate și nu au mai venit de mulți ani acasă, se înfurie, ce să caute ăia acolo, în țară ce nu le-o fi plăcut, doar aveau tot ce își doreau. Îi spune că azi trebuie să meargă la bancă, să rezolve o problemă, Doamne, ce să caute ea, o femeie acolo, să facă treburi de bărbați? Cât pâlăvrăgește, nu mai suportă, „Fă, mai trage-te de fâlcile alea, că te-or fi durând de cât tot vorbești!”. Prin fața lor trec Tita și Ilinca, au niște capace mari pe urechi, din care se aud sunete, „ăstea ce fac”, o întreabă el pe nevastă-sa, „ce nesimțite, nu știi și ele să dea bună dimineața”. „Ascultă muzică, ce să facă”. „Muzică, auzi la ele!” „Ce ești așa arțăgos”, îi spune Catrina, „vorbește-ne mai frumos”.

Câtă obrăznicie, nu-i vine să creadă, doar nu le-a zis nimic rău!

„Să ne apucăm de treabă, să nu pierdem ziua”. „Ce treabă, bărbate? Azi ne relaxăm, vine Mariana la noi, să ne facă ceva curățenie și să ne gătească.” „Vine o străină la noi în casă, să muncească?” „Da, o plătim pentru asta, ai înnebunit, nu mai știi?”

Moromete înjură, e supărat că nu înțelege, „dar ce ai de înjuri așa, că sun la poliție pentru abuz în familie.” „Și eu ce fac acum?” „Păi, știi prea bine”, îi spune Catrina încruntată, „te pregătești de alegeri, mâine-poimâine ești primar.” „Păi adică cum să conducă cineva, fără să fie ales?” „O să te aleagă, n-ai tu grijă.”

Se duce să-l caute pe Cocoșilă, să pună țara la cale, „ca să se mire proștii”.

Evadare

Nu e din timpul ăsta, se vede prea bine, dar încearcă să-și facă loc. Hainele ponosite, șortul pătat și pantofii prea mari contrastează grotesc cu baticul pe care scrie cu litere aurii „Gucci”. Caută stângaci ceva prin rafturile din Profi cu mâinile bătătorite de sapă, de purtare de grijă și de țesut. Afară aerul e sufocant, dar ei pare să nu-i pese, e îmbrăcată cu o mulțime de straturi și asta îi arată vârsta mai mult decât chipul senin.

Și-a petrecut la țară cea mai mare parte din viață și, la cei 80 de ani, a simțit nevoia schimbării. Din cei zece copii, care și-au găsit drumurile în lume, abia unul dintre ei s-a lăsat convins să o aducă la oraș. Ce îi mai trebuia ei, la vârsta asta, să plece? Doar nu avea acolo destule – animalele din ogradă, grădina cu flori, bisericuța de pe deal, cu sfinții cu chipuri șterse, singurătatea?

Viața ei a fost lipsită de orice satisfacție sufletească încă de când s-a căsătorit. Avea doar 16 ani și visa să evadeze din satul ăla uitat de lume, să meargă la oraș și să facă o facultate, așa cum auzise pe alții. Nu era nerecunoscătoare – voia să devină învățătoare, să se întoarcă acasă și să educe copiii din sat. Părinții ei, însă, îi aranjaseră deja viitorul, au dat-o pe mâna unui bărbat mai bătrân, dar cu bani, pentru care nu a reușit niciodată să simtă măcar un strop de afecțiune și care s-a mai găsit și să moară după nașterea ultimului copil, căzând de pe cal. A trebuit să aibă ea grijă de toți, să îi facă pe ei oameni mari, dacă în cazul ei nu a reușit. Și acum, când a terminat cu grija pentru alții, vrea să o ia de la început, să trăiască ce nu a avut ocazia.

Iubește să citească, dar refuză să meargă la oftalmolog, ce mai e și ăla, nu îi trebuie ei ochelari, dacă strânge suficient de tare ochii și privește dintr-o parte, poate citi perfect. Încearcă să înțeleagă romanele noi, poeziile moderne, dar nu le poate pătrunde, începe să își regrete alegerea, dar nu spune nimic. Îi e greu sa priceapă ce e ăla Netflix, cinematograf, cereale musli, răutate, Hollywood, toate ideile astea noi pe care încearcă tinerii să i le bage în capul acoperit cuivincios de Gucci și păr cărunt. Nu mai merge la biserică, acum e atee. A încercat să-și ia alte haine, dar totul e prea scump aici, lasă, că poartă și ce a adus de acasă. De la telefonul cu butoane, a trecut la unul *smart*, nu știe

cum să-l folosească, dar nici nu întreabă. Ea aparține acestui loc, aici trebuia să se nască, e ca peștele în apă. Își face Facebook, Instagram și chiar și TikTok, postează poze de la câmp, de când era tânără, poze cu Mugurel, soțul ei, Dumnezeu să-l ierte, sau nimeni, că nu există viața de apoi. Merge la sală, la teatru, intră în cluburi, caută iubirea adevărată din cartea de Sandra Brown pe care a citit-o de curând, dar nu-și dă jos opincile.

Își arunca basmaua cu scârbă pe podeaua supermarketului. Vrea să se întoarcă acasă.

Iulia David s-a născut în 1993 în Craiova și a absolvit Facultatea de Litere din cadrul Universității Babeș-Bolyai. Momentan locuiește în Cluj-Napoca și lucrează în domeniul IT. A debutat cu poezie în anul 2008 și a publicat proză scurtă în revistele *Echinox*, *LiterNautica*, *Literomania* și *Revista de Povestiri*. Îi place mult dansul, e dependentă de mișcare și de umor.

La Doi Lei

Am opt cutii aproape pline, patul mi-e înșesat de haine și nici n-am golit tot dulapul. Dar cred că nu mai am răbdare și o să le îndes pe unde pot. În weekend ne mutăm. În sfârșit, scap de cartierul ăsta împuțit și de drumul infernal cu autobuzul până la liceu. De cămăruța mea cât o debara, cu igrasie și cu geamul spre strada Bobâlna, stradă mult spus, o strâmtoare cu toalete imaginare pentru bețivii care-mi urlă dimineața sub geam. Dar cel mai mult mă bucur să scap de cârciuma infectă de vizavi, La Doi Lei, chiar au doi lei aurii la intrare și un mustăcios de patron care nu se mai satură să-și cânte imnul. Iese în fața cârciumii, ca ăia de la mare care încearcă să te agațe și mai că te iau cu jașca înăuntru. *Am în stânga dolărei / Și la spate leii grei / Și din dreapta la mișto / Scot sute de euro*. Își mută tonajul de pe un picior pe altul și când ajunge la faza cu leii, arată cu degetele mari în spate. Mai ales vinerea face asta, când are oferta cu orice băutură la doi lei, cea mai bună strategie de marketing de la salam Săsesc încoace.

Deci vinerea e mare paranghelie, iar joia după 10, are program de cearță cu nevastă-sa, l-am tot pândit să-l prind dacă o bate, că imediat chem poliția peste el, dar am văzut maxim niște sticle sparte și doi ciucuri de grăsime agitați care-i atârnav din mâini. Lunea pare să fie curățenie generală, dă mesele și scaunele la o parte și le stivuieste lângă geam, dar reușesc să observ frânturi printre picioarele de lemn, i se ivește căpățâna tremurândă și știu deja ce cântă.

La uite-i, se pregătesc de scandal, ăștia sunt ca ceasul. Stau amândoi în sală încordați și gesticulează. Las cutia din mână și mă cocoț în pat peste maldărul de haine. Totuși, nu știu dacă aș suna la poliție, că m-a scăpat de câini într-o noapte, când m-a urmărit unul din centru până acasă, cred că voia să mă conducă, dar s-a încăierat cu ăștia de aici, turbații, de o luaseră toți razna. Mamă, ce m-am speriat, noroc că a ieșit nebunul cu un ciomag și i-a gonit. Plus că plecasem pe furiș, a râs de mine când m-am chinuit să mă cațăr înapoi pe geam, dar nu m-a spus. Când sunt singură, mai face glume, mă strigă Mowgli sau alte aberații, dar niciodată cu mama.

– Irina, lasă-i p-ăia și fă-ți bagajele! Dacă nu ești gata, aici te las!

– Stai, mă, liniștită, că le fac, urlu înapoi la ea. Și maică-mea asta e disperată. De parcă am avea nu știu ce casă de împachetat.

Vai, abia aștept să plec. După ce ne instalăm dincolo, clar dau petrecere. Mă întorc la prietenii mei de peste drum, pregătită de scandal, dar rămân cu gura căscată și un crac de pantaloni în mână. Mustăciosul sprijină mătura de perete și se îndreaptă jucăuș spre nevastă-sa. O ia de mijloc, se lipește de ea și încep să danseze lent. Poate-au aflat că plecăm și sărbătoresc, de nu știu câte ori le-a făcut maică-mea plângere cu gălăgia. Ia uite ce mișcări are, nebunul! O învârte pe consoartă și-o lasă pe spate, apoi o ia din nou încet, îi vorbește la ureche, începe să clatine capul și ridică sprâncenele, cum l-am văzut făcând de-atâtea ori. Sper doar să-i cânte ceva mai frumos.

Two o'clock

„Ce-o mai fi și-asta?” De afară s-a auzit o bufnitură. Moromete iese precaut în pragul ușii, aprinde lumina din curte și se reazemă cu umărul de zid. Un bărbat lingav cu plete mari și capul lunguiet se șterge de noroi lângă gard. Se străduiește să stea în picioare în timp ce-și inspectează hainele, își dă palme peste pantaloni și cu fiecare palmă se clatină mai tare. Se oprește uimit, pune mâna streășină la frunte și face pași mărunți spre bătrânul din ușă.

– Bună sseara! Zcuzați că deranjez, zice arătarea. Cosmin e acasă?

– Pân-acu, în două zile, n-am văzut pe nimeni.

- Aaaah. Da' nu șștiți unde e?
 - Nici eu nu știu unde sunt, răspunde Moromete.
 - Aaașș, vă-nțeleg perfect. Eu am venit acuma din America după doișșș... doisprezece ani și nu mai recunosc nimic. Ridică din umeri și se rotește ușor stânga-dreapta. Aici stătea prietenul meu, Cosmin. Se apropie de Moromete, înclină capul și-l întrebă șoptit: Cosmine, tu ești?
 - Nu sunt, bă, io! se răstește Moromete. Da' ia zi, acolo, în America, nu intrați pe poartă, săriți gardul? Sau așa se face acuma și la noi? Unde dracu' am ajuns?
 - Mmnnuu, că am bbăut, bătut la poartă și n-am auzit nimic, zice străinul cu mâinile întinse lateral. Le lasă jos prea brusc și se dezechilibrează. Mă zcuzați, am băut prea mult. Îmi cam place băutura.
 - Aici ne înțelegem. Moromete se așează pe scările de la intrare și începe să-și ruleze o țigară. Bă, căpățânosule, ia hai încoa'. Îi face semn să se așeze lângă el și continuă:
 - Ia spune, cine e președinte acum?
 - Joe Biden!
 - Cine, mă?? tresare Moromete.
 - Bbiden, domne, Biden! Am scăpat de rățoi.
 - Am avut un rățoi președinte?? Moromete se încruntă și dă din cap. Ori avea Catrina dreptate și-a ajuns în iad, ori ăsta bate câmpii.
 - Mmdea, am avut, întărește lunganul. Taie fumul cu mâna și strâmbă din nas. Dă țigara aia mai încolo, că nu-mi place fumul.
 - Ce-ai, ești prost de plămâni?
 - Nnu, nu sunt prost!
 - Nu de plămâni, zice Moromete, în timp ce-l măsoară.
 - Ia asscultă, că pari om de treabă. Mmnu ai cumva țeva de băut?
 - N-am. Cosmin ăsta al tău n-a lăsat nimic. Am căutat și eu.
 - Eeeeh, cum nu? Ai, da' nu vrei să-mi dai.
 - N-auzi, bă, că n-am? se enervează Moromete. Ce tot încercați să mă jupuiți? O sută de ani și tot grei de cap ați rămas!
 - Bețivul se holbează la el cu gura căscată și-l întrebă:
 - Ai o ssută de ani?
- Moromete scoate fumul în rotocoale și rămâne pe gânduri. Cum să socotească asta?

- Nici nu știu.
- Tu nu știi câți ani ai și mă faci pe mine prost? bufnește căpățânosul. Moromete își sprijină brațele pe genunchi și râde cu poftă. Bețivul prinde curaj, îl bate pe umăr, râde și el în hohote și sughiță.
- Ho, mă, gata! îl oprește Moromete. Se ridică cu greu de pe scară și își îndreaptă spatele. Hai, du-te acas', că oricum nu aflu nimic de la tine. Mai bine mă culc.
- Îl ia de umeri pe bețiv până stă-n picioare și-l urmărește cu privirea până la poartă.
- Auzi, dda' nu-mi deschizi poarta?
- Nu, răspunde Moromete. Pe unde-ai venit, pe-acolo pleci.

Operațiunea Red Dawn

- Matei, mă copiezi?
- ...
- Doi-zece, doi-zece, probă. Matei, mă copiezi? Terminat.
- Da, Radu, te aud...
- Matei, te rog să te concentrezi. Misiunea de azi e simplă. Deja am redus cu mult raza de acțiune, informatorul nostru trebuie să fie în Parcul Central, undeva între poartă și ieșirea înspre bulevardul Nicolae Bălcescu.
- Mă, da' începe să mă doară spatele.
- Matei, de această misiune depinde întreaga noastră activitate.
- Eu știu, dar...
- Matei! Vrei sau nu să ne dea maică-ta înapoi stațiile radio și să nu mai vorbim în căușul palmei ca niște retardați??
- Vreau.
- Bun. Atunci trebuie s-o ducem la capăt, nu ne permitem nicio greșală. Începem. Ora 15:37, Operațiunea Red Dawn. Scopul: lichidarea informatorului în cazul Spargere Oglindă Retrovizoare Volkswagen Polo, cu numărul HR 58 ION.
- Am înțeles.
- Încă n-am dat indicații.

...

– Bun. Ai pistolul pregătit?

– Da, dar nu prea mai avem muniție.

– Matei, ai băut muniția?

– Nu, crecă e spart. Dar mai e un pic.

– OK, va trebui să nu ratezi. Cum spuneam, informatorul nostru se află pe una dintre aceste bănci. La ora douăsprezece avem două femei neidentificate.

– Pe aia roșcată o știi, e vecină cu mătușa.

– Avem motive de incriminare?

– Nu cred, pare de treabă.

– Am înțeles. Cealaltă posedă calități uimitoare de mânăuire a evantaiului. Poate fi o agilitate suspectă...

– Dar dacă umblă mereu în cuplu, ca toate babele, atunci are alibi.

– Bine punctat, Matei. Babetele sunt curate. La ora trei avem un individ de talie mare, cu pălărie. Fii pe fază, Matei, e un candidat bun.

– Sunt doi cu pălărie, care?

– La ora trei, am zis.

...

– Dreapta ta, Matei!!

– Recepționat.

– Individul stă singur, a ales banca între doi cireși, la umbră.

– Stă și privește din umbrăăăă...

– Exact, Matei. Poartă o geacă de fâș verde fosforescent, la baza ei se observă un guler de cămașă în carouri. Semn de suspiciune: o îmbrăcămintă prea groasă pentru vremea de azi.

– O fi bolnav de ceva și e sensibil la frig.

– Și bolnavii n-au nimic de pierdut, pot face niște informatori excelenți. Să continuăm. Are burta țuguiață, grașii pot să ascundă mereu lucruri sub cămașă, nimeni nu știe cât e burta lor de mare.

– Și nimeni nu îndrăznește să întrebe...

– Corect. De când stăm aici, cel puțin două persoane s-au oprit lângă el. El vorbește puțin și ascultă mult, dă dovadă de foarte multă răbdare.

– MEGA SEMNAL DE ALARMĂ! NINOOO NIINOOO!

– Matei, calmează-te.

- Scuze, m-am activat.
- Deci asta poate fi și o pistă falsă, un om obișnuit să-i asculte pe alții, ca un funcționar sau...
- Sau un agent *call center*! 007, apelul dumneavoastră în așteptare!
- ...
- OK. Când nu vorbește cu nimeni, se holbează în sus, la copaci. O fire contemplativă sau un om care...
- Care așteaptă avioanele de spionaj să-l ridice!
- Matei, n-avem aeroport în Toplița. Ce mai este? Are o bicicletă veche, un mijloc de deplasare subtil, ca pentru un spion. Are șaua învelită în pungă, plus că...
- Plus că știm deja că e domnu' Voinea de la asociație și că el ne-a pârât...
- Da, și asta. PE EL, MATEI!!!

Mirabela Galdău s-a născut pe 15 ianuarie 2006 în Toplița. Este elevă în clasa a XI-a la Liceul Teoretic „O. C. Tăslăuanu”.

Când ne regăsim, seară de seară...

Ți-am găsit rochia azi. Rochia roșie cu buline albe. Mai știi cât de mult o purtai? Găseai că era potrivită pentru fiecare ocazie și o luai mereu pe tine, peste tot, peste tot, peste tot. Când ieșeau cu prietenele sau când mergeai să cumperi pâine caldă de la magazinul de pe colț sau, uneori, când stăteam în casă și ne citeam unul altuia din cărțile care ne fascinau. O purtai atât de mult, că încă miroase ca tine.

Am găsit-o azi, și știi unde? Era în dulap. Puteam să jur că o căutam peste tot, dar totuși acolo era: în dulapul tău, trona asupra tuturor celorlalte haine în toată gloria ei de roșu decolorat și buline spălăcite. Am scos-o, normal, și am pus-o frumos pe umerăș. Te așteaptă în dormitor. Vrea să o mai porți o dată.

Când m-am trezit, am simțit miros de cafea. Camera era luminată, veselă, iar când am tras aer în piept am început să zâmbesc. Eram încă amețit, știi, de la somn, și am purtat amețeala până în bucătărie, târând încet picior după picior, scoțând sunete ușoare pe gresia veche. Tot timpul mă cicăleai despre asta. În fiecare dimineață picioarele mele scoteau sunete pe jos și tu te întorceai, găsindu-mă din celălalt capăt al bucătăriei. Îmi spuneai:

– Ar cam trebui schimbată, nu?

Știași și tu că nu aveam timp, dar tot îți plăcea să îmi amintești în fiecare dimineață cât de mult ne urai gresia. Apoi te întorceai la mâncare – tu găteai tot timpul, deși ziceam că eram într-un mariaj modern și aș fi vrut și eu să am vreo treabă prin bucătărie. Te întorceai și, deși erai cu spatele la mine, știam că zâmbeai.

În dimineața asta nu am găsit nimic pe masă. Nici cafea nu era

făcută, deși ți-am văzut cana preferată lângă aragaz, cu tot cu urma uzuală de ruj. Roșu aprins, nuanța ta. Ca rochia. Și rujul se duce încet de pe cană și m-am gândit, îți jur, mi-am zis că ar trebui să o spăl și să o pun deoparte, dar după tot acolo am lăsat-o. Te așteaptă și ea.

Și te aștept și eu. Știai asta? În fiecare zi, fiecare oră, fiecare secundă. Știai? Că nimic nu mai are sens, că toate săracele minute care adunate îmi compun existența sunt despre tine, pentru tine, tu, tu, tu... Și că fără tine nu am habar ce fac, cine sunt, ce rost are orice. Știai cumva, vreodată? Că ai fost cea mai importantă prezență din viața mea, că doar tu contai și în rest, nimic.

Tot ce fac se învâрте acum în jurul serilor noastre. Cu familia, prietenii, la muncă, mereu îmi spun: „Încă puțin, încă puțin...” Până diseară. Până ajung acasă și mă pot așeza pe fotoliu cu certitudinea că, imediat, vei veni. Până când așteptarea ia o scurtă pauză și simt că pot să respir din nou.

Seara te întorci la mine. Nu te uiți la cană, nu te interesează rochia. Tu la mine vii. Pe mine mă cauți, pășind ezitant în cameră, pe mine mă prind ochii tăi, mie îmi e adresat zâmbetul larg. Nu unei rochii vechi sau unei căni murdare. Câteva minute avem împreună, și în timpul ăsta orice altceva își pierde însemnătatea. Știu și eu că, după ce pleci din nou, o să am nevoie de orice mi-ai lăsat. Că voi căuta disperat, voi pune la suflet tot ce demonstrează că ai fost, cândva, aici, orice urmă părăsită și uitată de timp. Eu le voi dezgropa pe toate, una câte una, și le voi prețui și le voi iubi cum te-am iubit și pe tine, Margo, mai știi?

Dar când ești aici nimic nu mai contează.

Te-ai schimbat. Arăți atât de diferit! Ești palidă acum. Nu porți ruj. Nici nu vorbești la fel de mult (nu vorbești deloc, deloc...). Înainte erai o prezență zgomotoasă, obligatoriu de observat. Râdeai tare și șopteai piesele preferate și pășeai apăsat, cu papuci cu toc gros. Acum tot ce faci e în liniște.

Știu și că m-am schimbat și eu. E imposibil să nu o fi făcut.

Un lucru a rămas la fel, chiar și după tot timpul ăsta, după tot ce am făcut și tot ce am pățit și tot ce am încercat să depășesc doar ca să fiu tras, brusc și dureros, înapoi, tot mai adânc și tot mai adânc până simt că mă înec în mine. Un singur lucru a rămas la fel. Când ne regăsim, seară de seară, dansăm împreună ca în prima zi. Ca în vremurile noastre bune.

Nostalgie

E noapte și e târziu, știe fără măcar să verifice un ceas sau fără să se ridice pentru a se uita pe geamul din partea opusă a camerei. E noapte, e târziu și pereții îi bubuie.

Asta nu i-a trecut prin cap când a decis să rămână la sat. Nu a stat pe gânduri vreo clipă: știa de la bun început că o viață la oraș nu i-ar prii. Satele sunt liniștite, și-a zis. Satele sunt mici și îți oferă ocazia să îi cunoști pe ceilalți. Să ai prieteni peste tot. Când ieși pe stradă, să vezi doar fețe zâmbitoare. Așa ar trebui să fie. Așa era cândva și, într-o anumită măsură, așa e și acum. Dar nu s-a gândit că satele sunt și pentru cabane, și uite că una e plasată fix vizavi de el.

E noapte, e târziu și pereții îi bubuie de la muzica tinerească de peste stradă. Îi mai e și cald, pe lângă toate, dar alege să nu deschidă un geam, să nu invite manelele vecinilor și în încăperea lui sărăcăcioasă. Se mișcă în pat, se mută de pe o parte de alta și încearcă să adoarmă.

Ar fi fost mai ușor, poate, dacă avea pe cineva. Oricine, dar să nu fie doar muzica asta la care să se gândească. Lumea s-a schimbat, iar el? El a rămas același Ilie Moromete, fără putere în fața trecerii timpului, având doar propria voință ca armă și a aflat, încet, că e cam slab. Tradiția și-a pierdut importanța. Nici nu mai știe când a fost ultima dată la Iocan și i se învârt filozofiile prin cap, neascultate, pentru că nimeni nu îl mai ia în seamă. Iubirea nu mai are sens de când l-a părăsit Catrina, zburând cu primul avion, pierdută acum prin lume. Iar familia? Cei mari au plecat în alte țări, în Franța sau Austria sau cine știe pe unde, și-au clădit vieți departe de el și ce ar fi trebuit să fie. Cel mic s-a făcut politician și minte la TV, abia îndurându-se să mai trimită o scrisoare când și când și plângându-se mereu că tatăl lui refuză categoric să își ia telefon. Iar fetele, au plecat și ele. Au familii numeroase acum și nimeni nu își amintește că undeva, într-un sat uitat, într-o casă mică, pe un pat tare stă un Ilie Moromete care încearcă să se întoarcă la ce avea cândva. Uneori se întrebă dacă a contat vreodată. Uneori se întrebă dacă toată lumea e atât de tristă sau dacă e doar lumea lui.

E prea bătrân ca să mai schimbe ceva. Așa a fost, așa e și așa va fi până la finalul vieții. Lumea s-a schimbat, iar el a rămas cum a știut

mereu să fie. S-a tot mândrit cu asta, cu voința și tăria sa de caracter. Aici l-au adus toate.

E noapte, e târziu și el e singur. E noapte, e singur și așa va fi până la final. Speră doar că atunci va fi liniște.

Poza

Mă așez unde găsesc puțin soare. Îmi pipăi buzunarul după telefon, îl scot și văd că e încă dimineață. Am de așteptat o jumătate de oră până să pornesc spre gară.

Ridic ochii și îl văd venind încet spre mine. Are o sticlă verde, doar pe jumătate plină. Se uită în jur și pentru o clipă mă ațintește cu privirea. Mă grăbesc să pretind că am ceva treabă foarte serioasă pe telefon, că nici nu l-am observat, că, totuși, el cine ar trebui să fie? Văd cu coada ochiului că se așază pe o bancă aproape de a mea, dar nu zic nimic. Poate e ceva în natura omului: deși parcul e gol, vrea să stăm cât de cât aproape. Sau poate e doar ceva la el. Poate se simte singur.

Îl știu, toți îl știm. Sau, cel puțin, știm de el. Îl urmează șoapte peste tot, oameni prea fricoși să îi pună pe față întrebările nedorite. „A fost profesor” spune unul, contrazis imediat: „Ba nu, era director la fabrică, înainte să vină domnul...” Sau doctor. Sau consilier la primărie. Sau, sau, sau... Speculații toate. Povești inventate, pasate din gură în gură. Nimeni nu îi știe exact povestea, dar toți se pun de acord pe un lucru: cândva, a fost un domn respectabil.

Îl observ de departe, ca toți ceilalți. E vară, și totuși poartă un costum proaspăt călcat. Se știe pe seară că va arăta ca lovit de mașină: pete de sudoare sau cine mai știe ce, linii fine și numeroase pe haine, jacheta jos și trasă după el. Dar acum, la prima oră a dimineții, arată prezentabil. Doar sticla din mână îmi dă un indiciu despre cine e de fapt și ce vicii are. Părul său, alb și încă abundent pe cap, e aranjat cu grijă. În ciuda a tot ce se spune despre el, nu își începe dimineața cu paharul în mână. Nu, el și-o începe cu un pieptăn și un fier de călcat, un bărbat care ține la aparențe fără să știe că lumea din jur a uitat ce important trebuie să fi fost. Tot ce

contează e că s-a întors către băutura și s-a degradat. Că o fi fost el un om mare, dar acum nu e.

Nici nu mai e o persoană, dar a devenit la fel de mult o parte din oraș ca și clădirile sau străzile sale. E, acum, atracție turistică, ceva înspre care să își îndrepte localnicii degetele și să le șoptească prietenilor veniți în vizită: „Pe ăsta nu-l băgați în seamă.”

Lumea nu îl știe și nimeni nu vrea să îl cunoască. Poate că nu e nimic profund la el. Poate e doar un bătrân care bea. Poate nu e ceva special și ar fi stupid să cred că e.

Scoate o fotografie mototolită din buzunar și sper că asta e șansa mea să îl cunosc. Nimeni nu îl știe, nimeni nu a fost destul de curios sau nimeni nu a încercat. Se uită lung la hârtia din mână și pare mai lucid decât l-am văzut vreodată. Mă ridic încet de pe bancă. Trec prin spatele lui, dar el nu își ridică ochii. Iau o clipă să observ discret: o doamnă zâmbitoare, purtând o rochie roșie cu buline.

Nu le știu numele, nici pe al lui și nici pe al ei. Nu le știu povestea. Nu știu ce a fost cu el sau ea sau ce ar fi putut să fie. Mai ia încă o gură din băutura și cred, pentru o clipă, că înțeleg destul.

Andrei Gogu (n. 1995, Slobozia) a absolvit Facultatea de Litere și Masteratul de Studii Literare ale Universității din București. Este profesor de literatură română și limbă engleză. A publicat proze scurte în *Revista de povestiri*, *Revista Familia*, *Revista Orizont*, *Ficțiunea OPTm*, *LiterNautica*, *Literomania*, *Șangri-La Artistic Ground*, *Viața Medicală*, poezie (*Poetic Stand*; *O mie de semne*), cronică de carte (*Bookhub*), eseu (*Revista Transilvania*), interviu (*Observator Cultural*). În prezent lucrează la primul său volum de proză scurtă și își împarte viața cu un motan pe nume Tarkan.

Păsări mici

Mâna femeii răscolește șepci kaki, fluiere pentru rațe, momeli, lanterne frontale și cutii cu cârlige de pescuit. Câteva cad pe jos, dar degetele caută până când ajung la o cutie de sticlă. O pipăie, presează, caută un punct de intrare, o zgârie, o strâng pe la colțuri. Unghiile se strecoară în deschizătura de un milimetru și trag, dar sticla rezistă.

– Ce faceți doamnă?!

Mâna sare în direcția vocii. Degetele răsfirate apasă aerul ca pe o claviatură.

– Vreau și eu binoclul ăsta! De ce e încuiat?

– Fiindcă se fur, doamnă. Vă deschid imediat. Stați să scot cheia. Așa. Pe care-l vreți?

– ăsta scumpu-și merită banii?

– Depinde de scop, doamnă. Pot să întreb ce doriți să observați?

Mâna coboară. Degetele apucă coapsa și strâng.

– Păsări mici. Dar de la foarte mare depărtare.

Bărbatul îi arată un binoclu lung și negru.

– La 499 de lei o să vedeți pânțărușii de parcă sunt dropii. Chiar și-ntr-un mediu cu lumină slabă, lentilele...

Mâna smulge binoclul, îl hâțână rapid înainte – înapoi în drum spre

casa de marcat și îl așază la fundul unei sacoșe din pânză. Sacoșa se bălăngănește de câteva sute de ori, e lovită ușor de un stâlp, e lăsată pe un scaun de autobuz și legănată iar până să fie pusă pe betonul scării D a blocului P20. Mâna culege două facturi din căsuța poștală a apartamentului 100, pune sacoșa pe umăr, dar nu apasă pe butonul liftului. În schimb, plutește deasupra treptelor, având grijă să țină la vedere facturile. Sunele slabe de certuri, aspiratoare și sex vin de la mai multe apartamente, dar nicio altă pereche de pași nu răsună pe casa scării. Femeia se apropie de apartamentul 99, ține scrisorile ridicate în față și se apleacă ușor spre sacul de gunoi verde, puțin transparent.

Niciun sunet nu trece prin ușa de metal cu cifrele aurii 9 și 9. Degetele femeii fac o deschizătură mică în sac și încep să pipăie păr: moale, des, lung, scurt, roșcat, șaten, blond, brunet. Papilele degetelor freacă firele, unghiile le ciupest și le despică, falangele le strâng ca într-o menghină. Brațul intră până la cot, până când mâna ajunge și la ultima perucă. Se retrage, apucă sacul și îl întoarce cu gaura spre perete. Femeia se grăbește către apartamentul 100. Ciocăne puternic, fără pauză. Ușa se deschide. Lumina proiectează umbra unei bătrâne peste silueta suplă cu sacoșă pe umăr.

– Ți-am adus scrisorile.

– Tu ciocăneai așa, Camelio? Că m-ai și speriat! Haide, intră, că pun de-o cafea.

– Nu stau, că am de gătit! Ne-auzim mai încolo.

Mâna îi aruncă în brațe scrisorile, iar una cade pe jos. Când o ridică bătrâna, pașii Cameliei deja răsună la etajul inferior. Sacoșa își continuă jocul, până să fie lăsată pe podeaua liftului scării A din același bloc. Camelia apasă cifra 2 și se privește câteva secunde în oglindă. Își mângâie părul încă bogat și blond, își trece vârfurile degetelor peste ridurile încă neaccentuate, își plimbă limba peste dinții albi care nu au simțit fum de țigară nici măcar o dată. Liftul se oprește, dar mâna nu deschide ușa, ci cântărește sâni încă fermi, destul de mici pentru ca gravitația să-i cruțe, suficient de mari încât să umple mâna unui bărbat.

Camelia se trezește din visare, apucă sacoșa, deschide ușa liftului și pe cea a apartamentului 7. Așază binoclul pe masa din bucătărie. Ridică capacul unei oale mari. Aburi mici ies din lichidul galben.

Apucă toartele, cară oala până în baie și o deșartă în toaletă.

– Mâncare de porci, nu de oameni! se răfoiește femeia la fideluțele din stomac de vită.

Își face o cafea, ia loc pe scaunul de lângă fereastră, apucă binoclul și începe să-l focalizeze. Întâi asupra unui puști care arde furnici cu o lupă pe pavajul din parcare, apoi pe o vrabie care scoate o rămă din pământ la 200 de metri depărtare, iar în final asupra ferestrei de la același etaj a apartamentului 99 din blocul în formă de U. Un bărbat în costum îmbrățișează o femeie grăsuță de vârstă mijlocie. Camelia soarbe cu o mână din cafea în timp ce ține binoclul cu cealaltă. Deși în mintea ei este un vertij de gânduri, pentru o secundă, își dă seama că aparatul și-a meritat banii. Nu doar că vede cum bărbatul îi scoate femeii branula, ci și cum îi sărută semnul vânăt lăsat de aceasta și cum își trece mâna prin părul ei scurt, proaspăt crescut. Deși nu-i poate auzi, mintea Cameliei pune imaginii celor doi o subtitrare, pe care buzele ei o citesc în timp ce mâinile aruncă diverse lucruri în coșul de gunoi:

– Știam c-o să-l învingi, scumpa mea! Nu m-am îndoit nicio clipă. Cât ai fost în spital pentru tine mă bărbieream!

Aruncă două seturi de lame Gillette nefolosite și un tub cu spumă de ras.

– Pentru tine mă parfumam!

Împrăștie prin aer două pufuri dintr-un deodorant Athos încă plin, apoi îi dă drumul în coș.

– Pentru tine nu-mi puțea gura!

Vrea să arunce periuța de dinți, dar se răzgândește și o pune lângă peria de curățat toaleta.

– Pe tine te legam cu cravata de pat!

O mototolește, dar se oprește. Stă nemișcată câteva secunde. Întinde cravata bej pe masă. Se duce la oglinda de pe hol și își alege cel mai ieftin ruj. Aplică pe buzele pline un strat triplu. Le lipește de trei ori de cravată, pe care o pune în buzunar înainte să iasă pe ușă. Până ca a doua cafea să dea în clocot, Camelia reintră în apartament și oprește focul.

Lumina zilei slăbește, dar în lentilele binoclului încă se reflectă perfect bărbatul care conduce femeia într-un dans nupțial. Umerii falși ai sacoului îl înfoaie. Batista roșie de la piept reflectă lumina becului. Camelia ține binoclul nemișcat, soarbe din cafea și așteaptă.

Draci

Până răsare soarele trebuie să-l trântim la pământ, își spune el trăgând din țigara făcută cu discursul regelui din ziarul de ieri. O dată la câteva secunde, punctul roșu al arderii se reaprinde în fața salcâmului, de mii de ori mai mic decât el și totuși cu puterea de a-l consuma pe tot. Alte lumini mici și roșii înconjoară salcâmul. Coroana lui e estompată de ceața dimineții până când nu i se mai vede nicio cracă. Rămân doar luminile și zgomotul șuierător, ca atunci când un tăun își zboară pe lângă ureche, ca acum când parcă sute îi zboară lui Ilie pe lângă ureche. Țigara cade. Nu atinge iarbă. Scrumul ei se scutură pe beton. Bărbatul simte o căldură în stomac și o greutate care-l pune la pământ, propria lui greutate care-l ține înfîpt în țepușa unui gard metalic, ca un braț de fân într-un furcoi. Capul îi stă aplecat. Pipăie gratiile reci pe care roua dimineții îi diluează filioanele de sânge.

Câteva clipe mai devreme măsoară din ochi punctul în care să lovească salcâmul, iar acum își întinde una din mâini la spate și simte vârful țepușei care-i iese pe lângă coloană. Picioarele îi plutesc. Nu găsesc niciun punct de sprijin. Mai întâi Ilie se gândește că nu a văzut vreodată gard așa solid în sat și nici combinația de pietre cubice și beton care se întinde sub el. Gândul e urmat de un altul la fel de limpede: nu simte nicio durere. Doar atunci când încearcă să se împingă cu mâinile, iar vârful de săgeată al gardului îl oprește, impulsuri de durere îi străbat chiar și oasele. Dar dacă stă nemișcat totul este bine, așa că Ilie își ridică privirea și-și dă seama unde este. În spatele multor lucruri necunoscute stă clădirea Universității, pe care și-o amintește din drumul la București de acum zece ani. Nici nu ar fi avut cum să uite cea mai mare clădire pe care a văzut-o. Acest reper nu-l liniștește pentru că de el îl separă străzi pline de mașinării fără oameni, colorate ca porumbul, ca Vaca-Domnului, ca Ochiul Boului. Mai rapide ca iapa lui în galop, mai zgomotoase decât cocoșii la 5 dimineața. În jurul lui se strâng oameni, dar nu au cum să fie oameni pentru că mai toți ies dintr-o gaură din pământ. Urcă la suprafață fără să-și folosească picioarele. Stau nemișcați și sunt ridicați și nu se mai termină. Îl privesc îmbrăcați în straie din alte nații, din care scot focuri pe care i le pun în față. Dar nu sunt focuri pentru că nu ard ca focul, ci

mai mult ca zeci de raze de soare orbitoare care-i atacă ochii. Pălăria-i cade, dar nimeni nu i-o ridică. Nimeni nu-l întreabă nimic, doar fac un semicerc de lumini intermitente și vorbesc într-un grai care parcă e al lui și totuși nu e: *o mă gî, pur men, să sune cineva la salvare, e îmbrăcat... Muzeul Țăranului Român, ua dă fac, o să moară, Doamne Dumnezeu.*

Ilie recunoaște cuvântul „Dumnezeu” și-și amintește de blestemele Catrinei cu focurile iadului. Muiera lui. Unde este muiera lui lângă care în nopțile de pe prispă, lipit de ea, simțea aceeași căldură în mijlocul stomacului? Muiera lui și dreptatea ei. Ilie își lasă capul în jos, vede țigara care încă răspândește fum și spune doar pentru el:

– Draci!

Drajeuri C.I.P.

Puțin după răsăritul soarelui, Claudiu intră cu roata într-o urmă de tractor. Jeepul pocnește scurt, dar zâmbetul de pe fața bărbatului nu se schimbă. Bate cu vârfurile degetelor pe volan ritmul melodiei de la radio. Ghidează mașina afară din groapă și-și continuă drumul spre vârful dealului. Frânează lângă un fag, iar cheia tubulară dublu hexagonală cade de pe bancheta din dreapta și lasă la vedere foile eliberate de greutatea ei: *Parchetul De Pe Lângă Judecătoria Toplița. Act De Litigiu nr. 97356.* Bărbatul o ridică, o șterge cu tricoul de orice urmă de praf și și-o lipește de obraz, chiar sub cearcăn. Încă e un pic călduță, de parcă nu ar fi o bucată de metal, ci chiar o prelungire a brațului său, cu aceeași temperatură de 36°, cu același puls puțin ridicat de 110 de bătăi pe minut, cu aceeași oboseală în mișcări după o noapte de muncă.

Deschide portiera și se duce către portbagaj. La fiecare mișcare inima-i adaugă o bătaie pe minut. Deschide portbagajul. 111. Scoate scaunul pliabil. 112. Lada frigorifică. 113. Pipăie unul din buzunarele pantalonilor de trening și simte conturul unui *stick* de memorie. 114. Caută cu privirea cel mai bun unghi către Alpine Coasterul de pe Pârția Toplița. 115. Instalează scaunul și lada sub umbra fagului. 116. Degetele lui Claudiu nu eliberează cheia tubulară. O strâng, o mângâie,

îi caută orice abraziune, îi împrumută căldura lor. Corpul obosit al bărbatului se afundă în scaun. 117. Ochii roșii cercetează priveliștea. 118. Picioarele zvâcnesc în sus și mută scaunul un pic mai la dreapta. 119. Claudiu expiră lung. 120.

Se îndreaptă către portiera deschisă, se apleacă înăuntrul mașinii și introduce *stickul* în bord. 121. Computerul citește melodiile și o redă pe prima. Pe vârful dealului frunzele încep să vibreze ușor percuția unei baterii, sunetul unui sintetizator și al unei voci: *Am greșit și eu, dar cine nu greșește? Ai greșit și tu, greșeala se plătește!* 122. Claudiu ia loc din nou, ridică capacul lăzii frigorifice pline cu bere și-și deschide cu o mișcare rapidă a cheii tubulare o sticlă de Praha. 123. Privește curbele strânse ale pistei de bob, cea mai lungă din România, atât de lungă încât acoperă chiar și pământul unde obișnuia să fie cabana bunicului său. La fiecare sanie care alunecă cu viteză mai ia o gură de bere. 124. De la depărtarea asta, Claudiu distinge doar tricourile colorate ale oamenilor, care-i amintesc de drajeurile C.I.P. de pe coliva bunicului. Nu știe cine sunt. Bărbați, femei, fiice, surori, școlari, gineri, verișori, ITiști, prieteni, amante, profesori, patroni, chelneri, frați, liceeni, iubite, nepoți ca și el, care-și caută un rost în anii rămași pe aceste dealuri lăsate moștenire încă de la primul om care s-a urcat pe ele și a ridicat un gard. Dealuri pe care cresc copaci și se usucă copaci și cad copaci și iar cresc copaci printre care trec șine de metal și sănii la viteze de 40 km/oră. Claudiu nu poate auzi țipetele entuziasmate ale turiștilor în timp ce bate ritmul cu unghia degetului pe cheie: *Este vina mea, dar e și vina ta, oricât am greșit ne leagă dragostea.* Nu aude nici tricoul alb care zboară de pe șine în curba strânsă și se rostogolește 200 de metri în josul dealului, lăsând o dără de pământ afânat. 125 și o gură de bere. Un altul verde se desprinde, se rostogolește în aer și lovește trunchiul unui pin care vibrează și gonește o pasăre. 126 și o gură de bere. *Ce-a fost între noi e greu de uitat. Poate-ți cer prea mult să treci cu vederea. De-ar fi să te pierd n-aș suporta durerea.*

Melodia cu numărul 15 răsună din ușa Jeepului. Paramedicii și echipele de descarcerare încep să adune tricourile presărate pe deal.

Mălina Elena Grigoriță (n. 2001, Iași) este studentă în anul al III-lea la Universitatea *Alexandru Ioan Cuza* din Iași. A publicat în mai multe antologii și reviste literare din 2017 până în prezent, printre care: *Porni Luceafărul...*, *Actualitatea Literară*, *Acolada*, *Revista Revistelor*, *Monitorul de Poezie*, *Lyceum*, *În fiecare din noi, prietene...*, *Poveștile Iașului*, etc.

6D

Războiul s-a terminat. În jur plutește o ciudată stare de sfârșit, nu sfârșit ca atunci când termini de făcut curat prin casă sau când termini serviciul, un alt fel de sfârșit. În apartamentul 6D sunt deschise toate becurile atunci când se aud bătaii în ușă. Elena știa cine e. *Poți să intri, dar e ocupată*, îi spune lui Radu care intră și se duce direct în camera Mariei, unde o găsește dansând. Când îl vede, nu îi spune nimic. Radu o îmbrățișează și o invită să danseze. Elena iese afară, îi privește de la geam și își rotește în stânga și-n dreapta inelul; plânge. Unii trecători se uitau nedumeriți, neînțelegând ce s-a întâmplat cu ea, iar alții, treceau nepăsători. Unii nu au timp de alții.

– Sunteți bine? De ce plângeți? O întrebă un bărbat care este oprit de plânsul ei.

– Doar admiram.

– Pe cine sau ce? E târziu, unde locuiți? Vă duc eu acasă!

– Shhh! Nu mai vorbiți atât de tare, Maria și Radu dansează, uitați-vă pe fereastră, nu vreau să-i deranjez!

Bărbatul se uită la fereastră pe care o indică și nu vede nimic.

– Acolo locuiți?

– Da. Locuiesc acolo la 6D.

Bărbatul o conduce pe femeie în casă, iar aceasta îi oferă un ceai.

– Cum vă numiți? Întrebă Elena curioasă.

– Șerban Anghelescu, încântat de cunoștință, putem renunța la apelativul

“dumneavoastră”. Spune bărbatul în timp ce-și scoate pălăria de pe cap.

– Îmi pare bine, eu sunt Elena! Îmi pare rău pentru cele petrecute, mi se întâmplă des de când fiica mea, Maria a fost omorâtă.

Bărbatul păstrează tăcerea.

Elena îi face semn să se pună jos și să bea din ceai. Șerban se uită la poza de pe masa, o ia în mână și o șterge de praf pentru a vedea inițialele de pe rama foto M&R.

– În poză e Maria și logodnicul ei, Radu. Mereu venea la ea și dansau împreună, dar de când Maria nu mai e...

– Îmi permiți ceva? Îi spune în timp ce-și trage scaunul mai aproape.

– Ce anume?

– Vrei să dansezi?

– Nu... Nuu... Nu.. știu... Fără muzică?

Șerban începe să fredoneze o melodie și întinde mâna către Elena. Încep să danseze amândoi. În jur plutește o ciudată stare de sfârșit.

Secolul XXI

Nu puțin după ora 17.00, Ilie Moromete coboară din tren la București, bolborosind. Are o expresie neobișnuită pentru el, fiind surprins să vadă atâta lume într-un singur loc. Se orientează după mulțime și găsește ieșirea din gară. Pe drum, oprește un bărbat și-l întreabă:

– Cum s-ajung mai repede spre Centrul Vechi? Mă așteaptă acolo băiatul meu.

– E departe, trebuie să vă întoarceți înapoi spre gară, iar de acolo puteți să luați un taxi. Îi răspunde bărbatul gesticulând.

– Ce să iau bă? Fir-ar al dracului, pe jos nu se mai merge?

– Ba da, se merge, se merge și pe jos, dar e mult. Vă comand eu un taxi, dacă doriți, de ce să mergeți pe jos?

– Ca să se mire proștii!

– Uitați unul acolo, urcați-vă în el și-i spune-ți șoferului că doriți spre Centrul Vechi.

Bărbatul pleacă, iar Moromete, în timp ce scuipă în palme și le freacă

una de cealaltă, se urcă în taxi. Se uită pe geam, întrebându-se de unde vin toți oamenii pe care-i vede îmbrăcați atât de neobișnuit, *așa e la oraș*, își răspunde. La semafor, crede că a ajuns și dă să se de-a jos, dar îl oprește șoferul înainte să iasă. *Mama mă-sii*, spune într-un șoptit Moromete. Se uită pe trotuare, observă clădirile mari și-și spune: *Căât* pământ irosit, apăi dacă aveam eu atât pământ... Îi sare în ochi un grup de tineri care ascultă muzică la boxă, iar Moromete încearcă să găsească o soluție la cum o fi încăput ditamai formația cu instrumente într-un obiect atât de mic. E întrerupt din conversația cu el însuși de vocea taximetristului:

- Ați mai fost în capitală până acum?
- E prima data
- O! Păi ce nu ați spus așa? Dacă vă uitați acum în dreapta puteți vedea Cișmigiul.
- Iaca na! Ce-i ăla?
- Parcul Cișmigiu, să-l vizitați, o să vă placă! Sunt multe de vizitat în București, da timp să aveți!
- N-am!
- Am ajuns la destinația dumneavoastră, 40 de lei vă costă.
- N-am! Dacă n-am, de unde? N-am! Îi spune Moromete în timp ce ridică umerii și dă din cap în stânga și-n dreapta.

Fata cu tamburină

Trece în grabă, vrea să îi ajungă pe ceilalți cinci frați ai săi, dar rochia mult prea lungă o împiedică și e nevoită să o ridice în mâinile ei mici, cu degete subțiri și unghiile lungi, date cu oja albastră. În picioare are o pereche de șosete roz care ies în evidență în contrast cu sandalele aurii cu platformă; vocea tocurilor ei strigă. După ce îi ajunge, se pun toți șase pe o bancă și ea se descaltă, își întinde picioarele și se pune cu fața la soare, închide ochii după ce inspiră lung și îi deschide când expiră. Soarele bate în baticul roșu, care îi acoperă lungimea părului vopsit negru, iar cerceii groși și grei care imită aurul o incomodează, sunt o pereche nouă. Bluza alba luată pe deasupra rochiei, pătată de ruj roșu îi este mare și îi cade de

pe umăr repetat, e obișnuită.

La marginea băncii, fratele cel mai mare scoate o tamburină care și-a pierdut culoare, o dă din mână în mână până ajunge la ea; se aud râsete, unul din ei îi spune:

– Crino, bag-o p-aia de-am jucat-o aseară!

– Same alamaaa

Oro keeeleenaaa

Oro keeeleenaaa

Dime kerenaaaa..

Asta-i viațaaaa meaaaa!

Crina cântă și se învârte, ca un ritual al fericirii, iar ultimul vers îl strigă împreună cu frații săi. Localnicii trec obișnuiți.

Pe buze are un zâmbet care își rămâne, de obicei, după ce ai râs mult. Se duce tăcută la o baltă și își privește reflexia, își leagă baticul mai bine și își umezește buzele cu limba ca și cum și-ar spune: *Las' că ești frumoasă Crino! Și talentată!*

Florentina Ionescu s-a născut în 1987 în Ghimpați, județul Giurgiu. A absolvit Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării din cadrul Universității din București. În timpul liber, participă la cursurile de scriere creativă organizate de Club Revdepov și Fundația Calea Victoriei. Publică proză scurtă în *Revista de Povestiri*, precum și în alte reviste de profil: *LiterNautica*, *Literomania*, *P(RO)EZIA*, *Optmotive*, *Omiedesemne*, *EgoPHobia*, revista *Timpul*. O proză a sa a fost inclusă în *Kiwi, 2022. Antologie de proză scurtă. Granițe*.

Agentul termic

Ar fi putut rămâne zeci de ani lângă Ștefan dacă într-o zi de iarnă Eliza nu ar fi rămas fără căldură. El nu suporta să stea departe de ea prea mult, așa că femeia crease o rutină din dansul lor. Îi oferea lui Ștefan căldura trupului ei în doze mici și dese. Cinci minute de dans ori 30 de secunde stând îmbrățișați în sufrageria lui. De cinci sau de șase ori pe zi, Ștefan îi lua mâna într-a lui și îi șoptea la ureche:

– Încălzește-mă așa cum numai tu știi.

Ea abandona orice treabă ar fi avut de făcut în acel moment. Ceapa rămânea netăiată cubulețe. Rufele așteptau în coș. Supa fierbea, spuma devenind o cascadă deasupra aragazului.

Multă vreme, Eliza se întrebese dacă Ștefan o ținea în apartament doar pentru temperatura corpului ei. Iernile erau atât de aspre în Pantelimon, încât copiii care se jucau „Țară, țară vrem ostași!” răspundeau „Vrem căldură!”. Unsprezece luni pe an, trotuarele erau tapițate cu gheață, de când cerul fusese acoperit de norul de cenușă. Masa de vapori suspendată deasupra capitalei avea un iz asemănător părului ars și unghiilor topite la flacăra.

În ultimul an de relație, Ștefan o ținea în îmbrățișare tot mai des, chiar și de zece ori pe zi. Venea în bucătărie, cu mânecile suflecate,

ignorând mirosul de ceapă. Se hrănea prin contactul cu epiderma ei. Căldura Elizei răzbea prin hainele lui, indiferent ce purta. El îi desfăcea șnurul șorțului de bucătărie și începeau să danseze. Făceau dragoste când temperatura scădea noaptea sub zero grade Celsius. Nu aveau cum să-și dea seama dacă gradele îi apropiau ori îi îndepărtau, fiind un pretext pentru ca el să fie în vecinătatea trupului ei.

Dragostea lor era precum un calorifer din fontă cu șapte elemente, gata să evolueze spre al optulea. Vopseaua, deși se crăpase și se desprinsese în câteva locuri, nu îl făcea mai fragil. Din contră. Straturile de celule ieșeau la iveală, precum piesele unui puzzle. O relație bazată pe căldura ei.

În acea zi de iarnă, Eliza și-a așezat mâna pe umărul lui după micul dejun, așa cum o făcuse în fiecare dimineață.

*Dacă îți place să bei cafeaua fierbinte,
Lasă-mă să fiu eu ibricul tău.*

În timp ce dansau pe primele acorduri ale melodiei alese de el, femeia a început să se dezintegreze. Ștefan i-a atins pielea de pe braț, coborând spre cot. Ea și-a odihnit capul pe pieptul lui și a oftat. A tras aer în piept. Dintr-o dată, degetele i-au înghețat. Abia le putea mișca, abia putea să se agațe de cămașa lui, ca să nu cadă. Ungھیile căpătaseră o nuanță albăstruie. Oasele o dureau la orice mișcare, fiecare unduire a trupului în ritmul dansului devenind un chin.

– Rămân fără căldură!

Mâna a alunecat de pe umărul lui, sub greutatea metalului ce-i pătrundea în celule. Ștefan i-a mângâiat părul și a privit-o în ochi. S-a desprins din îmbrățișare. A lăsat muzica să continue. Din boxe, ritmurile melodiei desenau cu cretă lacrimi pe obrajii Elizei.

*Lasă-mă să fiu caloriferul tău portabil.
Fără mine, o să îți fie frig.*

În primele zile de decembrie, când descompunerea Elizei s-a încheiat, Ștefan a ridicat 35 de elemente. Atât mai rămăsese din femeia cu care dansase. I-a desprins de pe canapea, agentul termic scurgându-se printre îmbinările pernelor. Ar fi vrut să îi spună cât de mult o iubea. Dar nu a făcut asta.

Motorul unei mașini s-a auzit prin fereastra întredeschisă. Vocea

unei femei cu batic interpreta o litanie veche. Ștefan o auzise cândva, demult, înainte de norul de cenușă.

– Fiareeeeeeeeeee veeeeeeechi luăăăăăăm! Fiareeeeeee cumpărăăăăăm!

S-a apropiat de fereastră și i-a spus femeii să oprească mașina cu remorcă.

Demonetizare

Vă salut! Mulțumesc noilor membri ai canalului, suntem tot mai mulți iocani. Hoție? Prostie? Greșeală? Da, v-ați dat seama că vorbim despre Rafinel. Mă, eu cred că nu poți să spui că e o greșeală când ai semnat contract pentru milioane de pastile de iod, pentru că, dacă și cu acte le zicem decizii „greșite”, înseamnă că sistemul medical românesc e bolnav și e ca în povestea aia cu drobul de sare, adică nu se mai face bine niciodată. Dacă se fură și cu contracte, înseamnă că suntem cu toții proști și că ne merităm soarta, dragi iocani.

Stați, mi-a scris un prieten din SUA, zice fă o poză cu un autograf și trimite-mi-o și mie scanată, să o fac cadou unei amice. Da, mai sunt și oameni care sunt fanii mei și ai canalului, adevărați iocani, nu știu de ce, ce-or vedea la mine să fie fani, dar na, acum că sunt faimos... Apropo, din 15 august începem Survaivă! la sat, la Teleorman TV. Trebuie să mă votați, ca să rămân în competiție.

Dar haideți să trecem la ale noastre și să comentăm subiectele zilei. Stați să-mi aprind o țigară de la sponsorul meu, chiar dacă mă demonetizează ăștia de la YouTube. Iar îmi scrie Țugurlan la secțiunea de comentarii, e fanul meu numărul unu, o să-i răspund când termin. Acum să fim serioși, nu ne fac bine scandalurile astea. Că e slab ca ministru, că e penibil, că e trompetă pentru partid, păi vă dați seama câți miniștri ai sănătății am schimbat din '90 încoace? Cum te mai duci tu, mândru, Rafinele, la conferințe, când nu te-ntreabă niciun ziarist domn ministru, da' de ce ai decis să cumperi mai multe pastile de iod decât populația României?

Stau cu ochii în jos pentru că citesc comentariile voastre, m-a întrebat unu' că cică de ce stau așa. Uite de-aia, să se mire proștii! Cocoșilă

scrie că sunt prost, că de ce nu îi răspund la comentarii și rânjesc fasolea la voi. Păi de ce, bă, zici că eu sînt prost? Tu te uiți la canalul meu, tu ai intrat să vezi laivul. Să continuăm. Ia ascultați ce zice ministrul, ar trebui să ne preocupe mai mult atingerea acoperirii vaccinale pentru COVID. Adică ce, bă, Rafinel, noi nu știm să atingem țargheturi? Nu știm ce vrea UE de la noi? Crezi că ocupațiunea noastră mintală e la alte prostii? Păi nu avem, bă, pandemia pă cap de trei ani? El zice, moamă, am adus vaccinuri, am semnat contract pentru pastile de iodură, am făcut și am dres! Păi vezi, bă, Rafinele, că o să zică lumea moamă, a venit salvatorul României peste noi! Vii, ajuți, te zbați tu pentru țară! Îți mai lipsește un cal alb. Ai scos țara din pandemie, scria pe toate site-urile. Chiar mă uitam ieri, de curiozitate așa, pe ziarele onlain, și nimeni – da' nimeni! – nu scrie de rău de Rafinel! Într-o țară care se zbate-n sărăcie, presa tace mîlc.

Protejați-vă de covizi, că e nasoală treaba. Nu vă mai gândiți la radiații și nu mai căutați iod în farmacii, că îi dați apă la moară lu' Rafinel. Nu uitați, votați Ilie Moromete la Survaivăl la sat. În rest, să fiți sănătoși. Vă mulțumesc celor care ați devenit membri ai canalului Poiana lu' Iocan, indiferent de nivelul vostru. Mulțumesc noilor abonați, celor care scriu mesaje și care mă fac prost și, carevasăzică, să ne auzim cu bine în poiană. Laic, șer și subscriab.

Licurici cu aromă de măr verde

În ligheanul cu apă, Rebeca spală părul păpușii. Mângâie chipul din plastic. Face mâna căuș, ia puțină apă și spală ochii. Ridică săpunul de pe preș. Degețelele îi alunecă peste litere înspumate. Palmolive. Aromă de măr verde se joacă cu șuvițele blonde ale jucăriei.

Ar fi putut să nu-i spună lui mămica despre noua ei prietenă. Dar nu a făcut-o, pentru că ar fi văzut oricum în patul ei trupul de plastic al balerinei fără o mână. În timp ce spală pe picioare păpușa găsită ieri pe malul Mureșului, tăticul pornește televizorul. Rebeca urmărește o reclamă și scufundă trupul în apa caldă. O mamă cu pielea albă și buze roz spală părul unei fetețe ce stă întinsă în cadă. Amândouă zâmbesc.

Spuma șamponului acoperă şuvițele copilului. O prințesă într-un castel din baloane de săpun. În reclamă, fata se joacă cu o rățușcă. Aceeași mamă apare în altă secvență, în bucătărie. Umples o oală cu apă de la chiuvetă și o așază pe aragaz. Prepară o supă cu multe legume și îi dă fetiței să guste.

Mămica o pune în fiecare zi pe Rebeca să aducă apă de la fântână, pentru ciorbe și tocănițe. Sâmbăta o ajută la spălatul rufelor. Fata aduce apă cu o găleată, o răstoarnă în tuciul pus pe pirostrie. Azi a luat din el, cu un ibric, apă fierbinte. A potrivit-o cu apă rece în lighean, așa cum o văzuse pe mămica făcând de-atâtea ori. A scos rochița și a privit chiloșii albi ai balerinei. Oricât de mult i-ar fi spălat mămica, chiloșii Rebecăi nu ar fi avut niciodată culoarea materialului de pe jucărie. I-a scos și i-a ascuns în buzunar.

Șterge păpușa cu o batistă. Întoarce capul și o vede pe mămica când bagă un snop de surcele sub pirostrie. Lemnele trosnesc și formează un cuib din care își iau zborul licuricii. Fumul gros pătrunde în tindă și o mângâie pe Rebeca pe părul lung ce-i ajunge până la fund. O ustură ochii. Îi închide. Îi ține atât de strânși, încât vede steluțe, bastonașe, cerculețe. Forme strălucitoare apar și se sting. Licurici cu chef de joacă sar într-un șotron cu cifrele din pirostrie. Rebeca zâmbește, dezvelind dinții și spațiile lipsă dintre ei. Licuricii de pe pleoapele ei formează un norișor de spumă într-o cadă umplută cu apă caldă până sus. Spuma parfumată miroase a măr și alunecă pe marginea căzii. Se extinde pe podea, formând harta Topliței de pe panourile pentru turiști. Clăbucii de săpun ating piciorul vasului de toaletă. Alb sclipitor. Așa a văzut ea în reclamele la clor pentru WC, alea cu un rățoi desenat. Mămica nu a cumpărat niciodată clorul cu rățoi de la magazinul din cartier. În WC-ul din curte nu miroase niciodată a floricele și mămica nu lipește spray care face fâs-fâs pe perete.

Rebeca așază batista lângă lighean și strânge corpul din plastic la piept. Cu ochii încă închiși, apropie năsul de părul blond. Aroma de măr verde o transportă în bancă, în ultima zi de școală. Doamna le dăduse câte un măr. Rebeca mușcase din fruct când Robert a tras-o de codițe. Ce frumos i le împletise mămica de dimineață, legate cu funde roșii mari. „Păduchioasa, păduchioasa! Nu sta lângă ea, că are

păduchi!”, strigase Robert în recreație.

Mămica o cheamă în curte, are brațele ridicate pentru a întinde rufele pe sârmă. „Adă-mi, fă, cămeșile lu’ tac-tu! Of, mi-ai prăpădit toată apa!” Rebeca se joacă în norul de licurici. Doar ei știu că, atunci când va crește, își va cumpăra o casă cu o baie mare cât clădirea bibliotecii din oraș. Cada, chiuveta, vasul WC-ului vor fi la fel de albe precum chiloțeeii balerinei.

Fetița deschide ochii, se ridică de lângă lighean. Ia de pe pat un maldăr de haine. Înainte de a ieși în curte, aruncă o privire balerinei. O așază în pat, cu capul pe pernă, și o învește.

Ana Paraschivescu (n. 9 mai 1977, Craiova) a debutat în 2020, la Editura Casa de Pariuri Literare, cu volumul de poezie *Între un coșmar și o fotografie frumoasă*.

Pe dracu! Trebuie să mi se întâmple iar! Nu poate să treacă o seară nenorocită pe o bancă, o seară fără să tresar. Nu pot să fumez o țigară nenorocită fără să simt nimic. Să bea o cafea! O arunc! O sting! Mă uit la mucul ăsta.

– Nu, stai!

– Poftim?

– Stai, n-o arunca așa departe! Dă-mi-o mie!

– De ce?

– Vreau!

– Ce vrei?

– Mucul de țigară. Mai e!

– Și de ce să ți-o dau ție?

– Pentru că o termin eu. Te-am văzut.

– Ce dracu ai văzut? Tu cine dracu mai ești?

– Să zicem că eu sunt Unu și tu ești

– Una

– Exact

– Hai că e interesant. Na o țigară și stai jos pe bancă! Nu-mi place să mă uit în sus la tine.

Ia zi pe scurt ce-ai văzut.

– OK! Nașpa!

– Nașpa?!

– Parcă trebuia să vorbesc eu.

– Bine, da.

– Te-am văzut când ai intrat în gară. Vin seara să văd trenurile, în special pe-ăsta. M-
așez lângă stâlpul de colo, pe peron. La ora asta nu oprește niciun tren aici. Expresul ăsta merge, parcă, la Paris. Mi-a plăcut alura ta. Aproape am pierdut trenul.

– De ce dracu ți-a plăcut?

– Nu am un motiv. Nu există. Zicea un filozo

– Taci! Dacă zici ceva deștept, mă ridic și plec. N-am chef de nimic deștept. Dacă voiam
ceva deștept stăteam acasă lângă bărbatu-meu și-i citeam ultimul eseu despre importanța colecționării cretinismelor în cultura maya. Ce-ai de râzi?

– Nu râd

– Știu, zâmbești. Du-te dracului! Continuă!

– Merci! Trenul. Trece din două în două zile.

– Da?! Nu știam. Gata, nu mai zic nimic.

– Încep să te cunosc. N-aș zice că poți să taci. Gata, fără psihanaliză. Ce muzică ascuți?

– Poffim?

– Bine, nu ascuți muzică. Când a trecut trenul, ai auzit ceva romantic, un blues, ceva, un saxofon, *whatever*. Mi-a atras și mie atenția.

– Ce?

– Fereastra, despre ea vorbim. Fereastra luminată. Muzica.

– Nu era muzică. Nu e nicio *fucking* muzică în gara asta mizeră.

– Hai, mă, Una, știi că era. I-ai văzut pe ăia doi. Știi că i-ai văzut. Ți s-a stins țigara pe buze.

– Bă, da deștept ești tu! Ce noroc pe mine! Uită-te în ochii mei! Ce vezi? Îți spun eu ce vezi. Vezi o femeie futută la cap, mă. Da, i-am văzut. Și, da, ai simțit bine. Și i-ai văzut și tu. Ăia au o noapte într-o cușetă, în tren, un tren care merge până la Paris. Cum se priveau ei așa în dansul ăla cretin, știu că până la Paris se ceartă. Da, mă, Unu, te-a făcut mă-ta deștept. Da' și pe mine. Ia, hai, s-o dăm dracului de discuție și să-i dăm și pe-ăia dracu! Vrei să mă iei în brațe, nu? E OK.

Jurnal de bord

Plutind în imponderabilitate, ne îndreptăm spre planeta mamă, Beta HJKL. Estimez ca transbordarea să se facă într-un spațiu oval. Subiectul MOROMETE a fost criogenizat acum exact o nanomiime de gând beta, imediat după secvența cu roaba, deoarece s-a estimat că salvarea lui trebuie să devină principala țintă a generației noastre, deoarece noi am descoperit nemurirea, care nu este încă pe deplin demonstrată, dar există. Pământeni sunt astăzi în secolul XXI și nu au devenit conștienți de pierderile pe care și le provoacă atunci când refuză transgresarea realităților și, având în vedere această omisiune, considerăm că cea mai bună soluție este construirea aceluia apeduct al memoriei în care se poate improviza orice lume, orice imagine, orice diviziune a timpului. Importanța lui MOROMETE n-a fost relevată decât de critică, așa-zisa critică literară terestră, fiind știut de către civilizația noastră că aceasta este o formă avansată a științelor cuantice. MOROMETE se află în capsula betaxxx2222mmm134 în proximitatea lui ZACHARIASLICHTER. Există solitudine din partea supraveghetorilor care înțeleg că veșnicia, născută la sat în civilizația influențată de o galaxie protoinvasivă, se păstrează mult, mult mai bine în infrarozul uneia dintre particulele arhipelagului nostru planetar. În cazul lui MOROMETE, s-a înregistrat o perturbație îngrijorătoare la trecerea prin orificiul deschis între brațele anteroposterioare ale unei galaxii de tip redshift mari, nedenumite până la această dată. Raportez că s-au luat toate măsurile necesare, extremnecesare, de updatate socio-medicală a membrilor subiectului prin infuzare cu iod și microcianuri, s-a lustruit panoul de control și a fost îndepărtat excesul de gheață. Toată problema a fost remediată cu ajutorul holorobotului. Acum este recompensat cu un fragment din ecranizarea „Moromeții” doi, îmi permit să adaug, sperând că rămân adminul grupului, o altă capodoperă neînțeleasă a preținșilor bipezi din zona universului, cel mai dezagreabil populată. Sunt pur și simplu scandalizat de lipsa de înțelegere a prototipului MOROMETE, un arhetip, un gabarit, un perplex. Mă întrerup, trebuie să mă conectez pentru a pilota din nou trecerea holonavei printr-o ploaie de meteoriți.

– Dă-l în mă-sa de chior, nanopilot ne trebuia nouă acum!

Când s-a oprit și l-a privit în ochi, a înțeles. Parcul era unul dintre punctele lui de observație. Nimic surprinzător într-un orașel ca Toplița. Parcul e încă nou. E îngrijit, aleile se organizează delimitând spațiile cu flori vii. Râul trece pe lângă locul de joacă. Copii n-ar fi așa mulți, mai ales acum vara, risipiți prin împrejurimi sau în vacanțe cu părinții. Dar lui îi place să-și ia caietul de schițe și să deseneze băieții hârjonindu-se sau făcând pipi după tei. Uneori își ia o bere sau o cola și fumează țigară după țigară. Lumea îi zice Pictorul, nu știe nimeni cu siguranță unde stă, nu-i vorbește nimeni decât ocazional, dar toți îl acceptă. E o figură familiară. Stând cu spatele spre râu, vede venind din dreapta o mogâldeată de vreo doi-trei ani, o mogâldeată cu niște cărlionți șateni, cu cămășuță galbenă în carouri și pantaloni albaștri ridicați pe gambele dolofane. Copilul se oprește în dreptul lui și îl privește în ochi. Nu reține neapărat ochii foarte căprui, rotunzi, mari, ci o cută apărută între bărbie și gât, un fel de gropiță. De acolo toată emanația, toată emoția. Atunci a știut că trebuie să aibă răbdare, dar că a găsit capodopera. Secunda în care băiețelul a devenit Gelu a fost de ajuns. Gelu e singurul pe care nu l-a desenat. Nu s-a considerat niciodată un psihopat, a fost vorba doar de dragoste. Dragostea l-a făcut să-l lase pe Gelu să plece legănat pe alee până la grupul numeros de țigani de pe bănci, îmbrăcați în culori vii, apoi să se strecoare, să-l ademenească, întâmplător parcă, și să plece cu el în mașină. Culmea, nimeni nu l-a observat. Și-au dat seama târziu, copilul intrase în pământ.

El a continuat să vină să deseneze băieți lângă locul de joacă, nimeni nu l-a întrebat nimic. Polițiștii au tot căutat îndelung pe lângă el. Era și el surprins ce ușor e să fii invizibil. A trecut mult timp de atunci, Gelu are vreo 20 de ani, dar e absolut rupt de lume, deși educat, cu bun-simț. Vorbește și vreo trei limbi străine. E foarte greu, e dependent de Nae Florescu. L-a violat târziu, după 14 ani, el zice, normal, că nu a făcut-o, dar e clar că au întreținut relații sexuale. S-a întâmplat la câțiva kilometri, acolo nu e nimic decât această casuță cu o curte superbă, cu flori vii.

Cel puțin, așa am înțeles.

Alexandra Mureșan este elevă în clasa a XI-a la Liceul Teoretic „O. C. Tăslăuanu” la profilul Matematică-Informatică. Și-a descoperit pasiunea pentru scris în gimnaziu când la orele de limba română făcea exerciții de brainstorming.

Dansul regăsirii și al viitorului

Niciodată nu mi-a plăcut să conduc noaptea, dar în noaptea asta era specială, deoarece ateriza la aeroportul „Otopeni” iubita mea. A prins o bursă la o facultate prestigioasă din străinătate timp de șase luni. 6 luni, 184 de zile și așa mai departe... A fost un calvar fără ea, dar în același timp m-am bucurat că putea evolua.

Ajuns în aeroport, deja începeam să nu mai am aer. Trăgeam ca un disperat de gulerul bluzei care simțeam că mă sufocă. Îmi pocneam degetele, mă balansam de pe un picior pe altul. Îmi ștergeam insistent palmele transpirate de pantaloni. Dacă așa se manifesta emoția, era clar că aveam emoții mari.

Când am văzut-o ieșind, am fugit spre ea ca un copil. Am luat-o în brațe și am învârtit-o în aer.

– Mi-a fost foarte dor de tine! spuse ea cu lacrimi în ochi. Nu mai merg nicăieri fără tine!

În drum spre casă, ea a adormit cu capul pe umărul meu, așa că luam ușor virajele. Mă simțeam cel mai norocos bărbat de pe pământ cu ea lângă mine. Acasă, cina pregătită, lumânări, trandafiri, baloane roșii, banner cu „Bun venit acasă, iubita!”

– Îți place?

– Foarte mult! Te iubesc enorm!

Am luat o cutiuță din buzunarul gecii, și am îngenuncheat.

– Vrei să te căsătorești cu mine? Noi doi am fost alături unul de celălalt în fiecare moment, la bine și la greu și îmi doresc din suflet să ne unim destinele.

– DAA! Din tot sufletul, da!

I-am pus inelul pe deget, am sărutat-o și, entuziasmat, am invitat-o la dans. Dansam pe melodia noastră și îmi priveam viitoarea soție. Era totul pentru mine.

Ilie Moromete vs. prezent

Înainte de a ieși primele raze de soare Ilie era pe drum. Cu pas grăbit și cu o coasă în spate se îndrepta spre grădina de lângă cariera de piatră, deoarece două luni fusese plecat în Italia ca sezonier și nu a mai apucat să cosească iarba.

În perioada în care Moromete a fost plecat, Catrina ajunsese să fie stăpâna casei, umbla cu cea mai bună prietenă a ei, Florica, la cursuri ținute de o organizație feministă din sat.

Ajuns la poarta grădinii, pupilele începuseră să i se dilate, iar pumnii să i se încleșteze precum cleștii unui rac. Ilie a intrat în grădină ca un taur care vedea roșu peste tot. Era turbat de nervi. Nu mai era nicio iarbă pe toate cele 8 hectare.

Acasă e luat imediat în primire de Catrina, curioasă unde a umblat.
– Cam de dimineată totuși. Unde umbli? Abia ai venit din Italia și deja umbli brambura? Întrebă Catrina învârtind un sucitor în mână și pregătindu-se să-l altoiască.

– Taci, Catrino! Mi-au furat ăștia iarba pe care trebuia să o cosesc! Nu-mai tu cu Pipirigul tău! „Hai să ne mutăm la Pipirig.” Dar că sunt hoți asta n-ai mai zis.

– Suntem în secolul XXI, mă Ilie! Ai băut prea mult, de asta. Mai bine mergi la Deichmann și ia-mi o pereche de adidași negri că s-a deschis o sală de aerobic și vreau să merg cu Florica.

– Ai înnebunit, femeie! Dacă ai mâncat ca o scroafă la KFC mergi și fă sport pe deal la fân, la livadă, la ogor. Ai niște fițe. Unde te crezi?

– M-am modernizat, Ilie. Și ca să știi și tu, vezi că primesc multe mesaje pe Facebook, așa că vezi cum te comporti, altfel te părăsesc.

Așa stătea Ilie Moromete întins pe un pat de la azilul de bătrâni unde

rememora ultima amintire cu soția lui care l-a părăsit. Nu mai era de folos nimănui. Copiii l-au trimis la un azil, spunându-i că era pentru binele lui. Poate era.

Eșarfa

Stătea pe o bancă din parcul central încă de când am ajuns acolo.

Era îmbrăcată într-un tricou negru simplu și o fustă neagră, dantelată, pe care avea prinsă o eșarfă. Nu se uita nicăieri, doar privea în gol, ceea ce îmi spunea că era o persoană retrasă. Nu aș fi putut să o abordez direct oricât aș fi vrut. Îmi doream să mă duc la ea și să facem cunoștință, dar riscam să o sperii. La un moment dat s-a ridicat și s-a îndreptat spre Fast-Food. La un moment dat i-a căzut eșarfa, cel mai probabil nu simțise, deoarece nu se întorsese. Am ridicat-o și am mers în spatele ei la o distanță destul de mare, nu voiam să vadă că o urmăresc. După aproape doi kilometri mă aflam în fața mănăstirii Sfântul Ilie. Tânăra a intrat în biserică, iar după 30 de minute s-a dus la lacul din curtea mănăstirii unde a dat de mâncare la rășuște. S-a uitat la ele și a zâmbit. Se vedea că era fericită în acel loc.

Mă pregăteam să plec, dar am auzit:

– Mihaela, hai la masă!

O strigase un bărbat de la o casă din curtea mănăstirii. Fata s-a îndreptat spre el și a intrat în casă. Acum știam cum o cheamă, unde stă și îi țineam și eșarfa. Am simțit bucurie, ca o căldură care s-a împrăștiat rapid prin tot corpul.

Marian Neguțu (n. 11 ianuarie 1988) a absolvit Facultatea de Litere și programul de masterat „Studii culturale” al Universității din Ploiești. A publicat poezie în reviste din România, Italia, Australia și SUA. A debutat cu volumul de poezie *Straturi*, Editura Fractalia, 2018, pe care l-a semnat cu pseudonimul Ghe Adacor. *Straturi* a fost nominalizat la premiul național pentru debut „Mihai Eminescu”. Cartea pentru copiii *Sfredeluș, porcul zburător*, pe care a și ilustrat-o, a apărut în 2018 la Editura Sonia. A doua carte pentru copii, *Nu mișca, nu respira, nu întreba! Aventura lui George în Siguropolis*, a apărut în 2019 la Editura Cutiuța cu Povești. Este pasionat de animație și arte vizuale.

Înainte de ultimul refren

Sunetul unui motor puternic sparge liniștea. Privesc pe fereastră: o mașină de gunoi intră greoi în parcare și se furișează printre celelalte mașini. Nu ocupă locurile libere alăturate, ci oprește în capăt, lângă ghene. Motorul se oprește. Șoferul, îmbrăcat în salopetă, apare pe scara mașinii. Are un mic rucsac pe umăr, pe care îl ține cu o mână. Sare de pe scară, dar se dezchilibrează și aterizează în genunchi, cu mâna liberă lipită de caldarâm. În poziția asta seamănă cu un gândac îndesat. Se ridică însă repede și intră în clădirea de peste drum. Îmi iau hanoracul și ies, fără să închid portiera. Observ că gunoierul a aprins lumina la parterul clădirii. Nu văd mare lucru, așa că mă apropii. Dincolo de geamul soios gunoierul se dezbracă. Îi văd doar partea superioară a corpului. Vechea școală profesională are becuri slabe, iar ferestrele sunt parțial blocate cu tot felul de lucruri, de la dulapuri metalice și bancuri de lucru la calorifere imense. O cămașă roșie înlocuiește salopeta. Îl privesc cum își plimbă insistent degetele groase peste guler, apoi peste mustață. În mintea mea începe să răsunе *Guantanamo*.

Înainte de ultimul refren apare și ea. El îi zâmbește larg și întinde

brațele, așteptând o îmbrățișare. Ea își mută privirea într-o parte și zâmbește rezervat. El vorbește și gesticulează agitat, ea răspunde rar. El se apleacă, ca și când ar scotoci după ceva. Îi oferă o cutie mică, pe care ea o primește cu sfială. O deschide. Nu reușesc să văd ce este în interior, dar ea pare recunoscătoare. Mă apropii de fereastră. Simt cum respirația mi se lovește de geam. Lumina are culoarea uleiului și le pătrunde corpurile. Am impresia că sunt martor la întâlnirea a doi morți readuși la viață.

El mai scotocește după ceva. O mică boxă, pe care o pune pe calorifer. O invită la dans. Ea râde și își pune palma în palma lui. Amândoi dansează bine. Grația estompează chipul și brațele ei îmbătrânite. Nu aud melodia, dar fiecare pas al dansului îmi derulează sunetele în minte. E un tango, cu siguranță. Mișcările devin mai sigure și corpurile alunecă printre scaune și alte obiecte vechi. Sunt lipiți unul de altul și mâna lui a coborât de pe spatele ei. Fluturi de noapte se lovesc de becuri, apoi de corpurile lor și iar de becuri. Ei dansează nepăsători. Când se opresc, el o strânge în brațe și o sărută lung. Privirea îmi alunecă spre tavan. Mă uit direct în lumină câteva secunde, dar nu simt niciun disconfort. Îmi pipăi buzunarul. E acolo. Ridic gluga hanoracului. E timpul să strivesc gândacul și să-mi iau soția înapoi.

Ucronie cu Moromete

Popescu îl lasă pe Moromete să intre primul, apoi îl invită să ia loc. Privirea lui Moromete se plimbă prin casă, peste mobila în stil scandinav, peste televizorul cu ecran uriaș de pe perete, peste statuetele egiptene și Iphone-ul de pe canapea.

– Nea Ilie, o să fiu direct. Știi de ce te-am chemat, ți-am scris și pe Whatsapp. Dă-mi pământul. Ți-am zis că e cel mai bun lucru pentru matală. Moromete nu răspunde. Nici măcar nu se uită la el, privirea lui continuă să caute ceva. După câteva zeci de secunde, se întoarce spre Popescu și-i spune hotărât:

- Tot te lauzi cu rachiul ăla. Unde e?
- Noi nu obișnuim să bem dimineața.

– Io obișnuiesc.

Popescu aduce o sticlă de plastic plină cu rachiu și un pahar, pe care-l umple. Moromete soarbe încet o gură și dă din cap ca și când ar aproba ceva. Popescu zâmbeste. O să accepte.

Moromete mai bea o gură de rachiu și spune:

– Io tot mă mir cum ai ajuns tu în satul nostru. Un orașean care se plimbă prin Egipt și alte țări exotice ajunge în satul ăsta amărât din Teleorman. Ai lăsat orașul ca să cumperi pământuri pentru francez. Te plătește bine din ce văd. Cum l-ai convins? I-ai dat rachiu și lui?

Popescu se înroșește, dar nu răspunde. Îi convinsese deja pe mulți, dar auzise că nu va fi ușor cu Moromete. Respiră adânc, se gândește că treaba lui este să insiste, și spune cu voce calmă:

– Bre, știi și matale că fără utilaje nu faci nimic azi. Și pe pământuri mici și răspândite n-ai nicio șansă. Ieși în pierdere. Și copiii o să plece toți afară, după bani mulți. Vezi bine că tinerii nu mai vor să lucreze pământul. Vor joburi ușoare și să stea pe internet. Vinde-l, bre, iei foarte bine. A cumpărat francezul mii de hectare, de aici până în Bărağan. Te pui matale contra, ca să te îngropi în datorii.

Moromete mai bea o gură de rachiu.

– Și ia spune, domnule, când o să termin banii și o să-mi fie foame, o să-mi dea francezu' tău de mâncare?

– Dar acum o duci bine, bre? Te caută ăștia cu impozitele și tu dai din umeri.

Moromete golește paharul și se ridică.

– Bun rachiu ai!

– Unde pleci, bre? îi spune Popescu, înroșindu-se iar.

– Mă duc la Cocoșilă. E băiat de-al nostru, d-aci din sat. E cam prost el, dar măcar nu e hoț, răspunde Moromete, îndreptându-se spre poartă.

Popescu explodează:

– Vezi tu, Moromete! O să mă rogi să ți-l iau și nu o să accept până nu mi-l dai pe nimic!

Moromete iese pe poartă, fără să se întoarcă. Strigă la un bărbat care trece pe uliță:

– A lu' Piscică, dă-mi și mie o țigare din aia de foi de-a ta, că frumos îți șade-n gură!

Oră de vârf la Toplița

– În 15 minute ajung!

Bărbatul lasă telefonul pe scaunul alăturat și pornește motorul. Poartă pantaloni scurți, sandale, un tricou negru imprimat cu niște litere albe și un lanț de aur la gât. Străbate câteva străzi și se oprește la Lidl. Cumpără o sticlă de lapte și niște foitaje calde. Nu folosește cleștele, ci degetele. În drum spre casa de marcat telefonul îi sună iar.

– Sigur, sigur. În 15 minute ajung!

Merge la mașină, o descuie și pune produsele pe scaunul din dreapta, apoi verifică luneta. A lipit un *sticker*, care are însă tendința de a se dezlipi. *Stickerul* are mesajul „Îmi plac femeile, dar iubesc mașinile”.

Motorul pornește și mașina se pune iar în mișcare. După câteva sute de metri, taxiul se oprește din nou. O femeie i-a făcut cu mâna. Lasă geamul și schimbă câteva cuvinte despre cumpărarea unor lemne și despre o pată de umezeală care se întinde pe tavanul din dormitor, în timp ce mănâncă foitajele și soarbe din lapte.

– Da, soro, trec pe la tine duminică și rezolvăm, spune el și își șterge tricoul de resturi.

Conduce relaxat. În câteva minute trece calea ferată. Mureșul curge limpede și nori mari se agață de dealuri. Oprește la Băile Banffy. Sunt trei clienți tineri: două femei și un bărbat, care urcă repede în mașină. Șoferul pornește muzica, dar maneaia provoacă chicotelile celor două pasagere, așa că o oprește. Vorbește cu bărbatul, care stă în dreapta. Îi spune despre alte bazine din oraș și despre numărul mare de țigani. Telefonul îl întrerupe.

– Da, sigur. Da, am înțeles. În 15 minute ajung!

Restul călătoriei se desfășoară în tăcere. Șoferul se uită în oglindă la cele două femei, se scarpină pe gât, acolo unde lanțul întâlnește pielea, și aruncă o privire pe telefon. Reia aceste acțiuni de mai multe ori, până când un claxon îi atrage atenția. Este un coleg. Se oprește în dreptul lui și vorbesc despre cursele și banii făcuți până în acel moment. Cerul s-a întunecat brusc. Plouă. Mașina accelerează. Picături mari de apă lovesc plafonul și formează șiroaie care se scurg pe geamuri. Șoferul vede în oglindă cum *stickerul* se desprinde complet și alunecă pe lunetă până

dispare. Continuă să conducă relaxat. Iată și destinația: Hotel Mureș. Intră în curte, până aproape de scări. Pasagerii plătesc, trântesc portierele și fug în clădire.

– Alo? Vin, vin. În 15 minute ajung!

Laura Stanciu (n. în 1973, Buzău) a absolvit Facultatea de Litere și Istorie, la Universitatea „Ovidius” din Constanța. A avut o emisiune la radio și a lucrat pentru câteva reviste și edituri. În 2000 a absolvit la Academia Istropolitană Nova, în Slovacia, cursurile programei de masterat în Jurnalism de la Columbia University din SUA. După câțiva ani ca jurnalistă la Prima Tv, a scris cartea despre reality-show-ul „Big Brother” - *Față în față cu Fratele cel Mare*, apărută la Editura Nemira în 2003. Este cursantă a Academiei Minore Andrei Crăciun din 2021. Publică poezie în *Revista Zugzwang* și e prezentă în *Cele mai bune texte*, Antologia Revistei *Zugzwang*, Anul I.

Ultimul tangou

Înainte. Stângul. Dreptul. Stângul. Dreptul. *Simte muzica. Acum vino spre mine. Tot cu stângul. Așa. Dreptul. Stângul. Calcă pe călcăie. Bine. De la capăt. Faci asta până înveți. Ești tânără și o să prinzi repede.*

Din boxe țâșniseră bandoneonul, contrabasul și tobele. Dar ea urmărea vocea profesorului și își asculta tocurile. Când ajungea cu spatelul în dreptul ferestrelor, pe rochie i se vedea o linie roșu închis, de la gât până în talie.

Continuă. E mai bine decât ieri. Înveți să dansezi singură, apoi o să fii pregătită pentru partener. Atunci o să purtați un dialog. Vrei să mergi înspre el patru pași, dar te răzgândești. Te întorci. Hai, încă o dată. Unu-doi-trei-patru. Bravo. Înapoi. De la capăt.

S-a oprit cât să-și strângă mai bine părul și să mai bea o gură de apă. A netezit ușor rochia. Îi plăcea cât de bine se simțea la mână mătasea. A luat din nou poziția de început și a ridicat capul. Cerceii s-au mișcat ca două pendule.

Deși e o improvizație, ai nevoie să știi bine bazele. În sens invers acelor de ceas. Ca și cum ai vrea să dai timpul înapoi. Nu tu conduci cuplul. El

conduce. El te va purta pe partea exterioară a ringului. Va avea o viteză mai mare decât a ta. Dansezi ca și cum i-ai vorbi, înțelegeți? Să știe ce vrei din cum te miști. Să-i spui ceva din cum întinzi gâtul. Stai mereu dreaptă, fermă. Între voi va fi spațiu. Cum îi simți parfumul, te retragi, ai fost suficient de aproape. Acum te concentrezi pe propriul tangou. E înăuntrul tău, muzica doar te duce și mai înăuntru.

În încăperea se întreceau viorile, chitara și clarinetul. Deși geamurile erau deschise, nu pătrundea niciun zgomot de afară. Se vedeau picioarele trecătorilor când și când.

Toți vrem să conducem, dar când dansezi, ai nevoie să-l îmbrățișezi pe celălalt. Nici nu trebuie să-l fi cunoscut înainte. Acordă-i încredere. Poate doar vă prezentați scurt după ce ați dansat o dată, apoi reiei dansul în tăcere. Ai să înveți să colaborezi cu el. Să te lași. El are ceva de spus, iar tu îl ascuți și îi răspunzi cu prezența ta. Să te simtă acolo. Conexiunea este cea mai importantă. Pașii vor veni natural. Toată atenția ta să fie pe acea clipă.

– De ce ați dat muzica atât de tare?

– Mama dumneavoastră ne-a rugat. Nu aude bine nici așa.

– Nici azi nu a mâncat?

– Nu. Să știți că se odihnește. Nu a mai vorbit de azi-dimineață.

Întoarce capul spre dreapta. Hai încă o dată. Rapid. Ferm. Repetă. Ține bărbia sus. Acum fii atentă la postură. Trebuie să simți picioarele în pantofi. Podeaua de sub talpă. Schimbă greutatea de pe o parte pe alta. Încă un pic și ești liberă. Ultimul dans azi. Concentrează-te. Nu mai ești la repetiție. Imaginează-ți că ai ajuns în sala de spectacol. E momentul tău. Unu-doi-trei-patru. *Bravo. Mergi în L acum. Curaj. Umplespațiul. Reflectoarele sunt doar pe tine. Fii prezentă. Ține ritmul. Lent, lent, rapid, lent, lent.*

S-a lăsat deodată grea pe pat. El a condus ferm, fără cuvinte. Talpa ei stângă nu mai simțea podeaua. A aplecat-o mult pe spate, apoi a ridicat-o. Nu i-a dat drumul din brațe nicio clipă. Ea ar fi vrut să-i spună că recunoaște mișcarea, că a mai dansat așa, că are încredere. Obrazul ei drept s-a întors înspre pernă. Bărbia a alunecat spre piept. Cerceii s-au mișcat încă o dată, imperceptibil.

„Un știulete, când l-a luat un agronom în mână”

– Bă, ia ascultați ce zice ministrul Agriculturii, domnul Petre Daea. Păi asta e hal de declarație de om de stat, se strâmbă Moromete trăgându-și pălăria mai pe frunte și dând *scroll down* pe știri: *Un știulete, când l-a luat un agronom în mână, el se uită la trei lucruri: în primul rând dacă e cald. Și acela era fierbinte. În momentul în care desfăci pănușile și ai luat ciucalăul în mână, e temperatura atât de ridicată, aproape te încălzești. Nu e compromis. Asta înseamnă că stă ca în etuvă. Rădăcina nu are apă, rodul stă ca în etuvă, greutatea pentru procesele biologice. În al doilea rând, în momentul în care intri într-un lan de porumb și iei știuletele în mână, primul lucru îi numeri rândurile de boabe care tot timpul sunt pare. Adică ocupațiunea lui mintală e la știulete în loc să fie la noi. Păi i-aș zice eu cum am stat la coadă la Ghișeul Unic, la Serviciul Fiscal al Municipiului Roșiorii de Vede. Mi-am stricat ziua pe căldurile de foc. În loc să primesc subvenția din bugetul Fondului European sau cum i-o zice, că aveam și eu acuma 472 lei pe hectar după schemă, că am depus cerere din ianuarie, tu, ANAF, îmi pui poprire? Păi ia vezi, merit eu, Moromete Ilie PFA, așa ceva? Eu sunt om bătrân, am mai prins de-astea. Păi uite aici, duduie, i-am zis eu funcționarei de la Executări Silite, statul îți cere dumatile să-mi pui sula în coaste, când eu am plătit impozitul? Le-ați amezat, că e plină țara de firme. Statul are bani și e îmbuibat. Eu am achitat ce era în dreptul meu. Deci în loc să-mi dea, tot de la mine ia.*

– Mai bine ia o țigară, Ilie, că te-ai aprins prea tare.

– Păi să mai cred eu în ministru, cum zice el că a trecut *printr-un loc al sensibilității umane, și anume a fost la Zoreni, și a lăsat lacrima respectului la tălpile desculțe ale țăranului român?* Să vină la mine să audă păsul. Ce mi-e Siliștea, ce mi-e Șișești, de unde ești dumneata, domnul Daea?

Scuipă tutunul într-o parte și-și potrivește degetele butucănoase pe telefon, cât să citească mai departe. Dacă ați avut *un impresionant moment al respectului față de făuritorul de hrană al țării*, auzi tu exprimate, Cocoșilă, *față de lucrătorul de pământ, față de cel care cu mintea, cu mâinile și cu forța zilnică și de care a dispus de-a lungul vremii, a scos din rodul pământului bucatele pe care le-au avut generațiile trecute și ne-a dat posibilitatea să le avem și noi astăzi în respect față de trecut, dumnezeii mă-tii, de ce nu ne ajutați concret? Finanțele e mai al dracului ca oricând anul ăsta.*

Urgențe

Ușa de metal a blocului s-a închis cu zgomot. În cutia poștală aștepta o factură. La avizier sumele restante din luna iulie se anunțaseră cu roșu. Papucii de plastic au lipăit pe treptele de ciment. Îndesase cartofii, cepele și țelina într-o singură plasă. Sticla de borș, jumătate de kilogram de carne de pui și o sticlă de lapte urmau să ajungă la frigider. Le ducea cu mâna dreaptă. Ținea încordată poșeta sub un braț, pentru că i se descusese o baretă. Înăuntru mototolise o foaie cu cheltuieli, mângălită de un scris mărunț. Dintr-un buzunar de la pantaloni dădea să cadă un pachet de țigări, cu o brichetă înăuntru. Din celălalt se auzea cum se ciocneau cheile de la apartament. *Hai, repejor.* O ușă întredeschisă lăsa pe casa scării mirosul ciorbei pentru prânz. Pe palierul de la trei, mai multe fetițe scosese răpăușile pe un preș și le certau. Bătrânii din garsoniera de la cinci ascultau știrile cu televizorul la maximum. *Nu cred că se va mai repara liftul ăsta.* Parcă mirosea de undeva și a dulceață. O să cumpere și ea mâine niște fructe. *Nu, nu mâine. Luna viitoare.* Peste vacarmul străzii se auzeau clopotele. Ajungea la fix să-i dea medicamentele. A lăsat în prag sacoșele cu mâncare. Respira greu și îi venea să tușească. *O să las țigările. O să le las.* Ți-am promis, tată. A descuiat, dar nu a putut să intre. Ar fi vrut să-l strige, dar i se uscaseră brusc gura. A mai încercat o dată. A împins cât a putut și și-a făcut loc să se strecoare înăuntru. El stătea întins pe jos, cu capul înspre cuier, în pijamale, fără papuci, ca și cum se culcase pe hol. S-a uitat la el și din nou a vrut să-l strige. I se părea că se auzea țipând, dar nici nu-și putea dezlipi buzele. S-a aplecat deasupra lui și i-a luat pulsul. Întâi la o mână, apoi la cealaltă. De câteva ori la rând. Avea de sunat la spital. *Ce număr or fi având Urgențele?* A răsturnat geanta să găsească telefonul. L-a căutat apoi în buzunare. A golit plasele pe linoleum, iar cartofii, cepele și țelina s-au împrăștiat până în sufragerie. Telefonul nu era nici în punga cu carne. Suna din când în când într-un dulap dintr-un vestiar, la infirmerie.

Veronica Stănică s-a născut la Brăila pe 4 iunie 1974. A absolvit Facultatea de Științe Economice din cadrul „Universității Alexandru Ioan Cuza” din Iași. Locuiește în București, unde acordă consultanță în implementarea proiectelor finanțate din fonduri europene. În timpul liber scrie. În toamna anului 2016 a luat parte la atelierul de scriere creativă coordonat de Florin Iaru și Marius Chivu. Din 2017 participă la întâlnirile Creative Writing Sundays organizate de Simina Diaconu prin *Revista de Povestiri*. Din 2019 este și gazda acestor întâlniri. A publicat în *Literomania*, *Revista de Povestiri* și în volumul *Nume de cod: Flash fiction. Antologie Literomania de proză scurtă*, apărut în 2019 la Editura Paralela 45.

Dorința

Se ghemui la baza stâncii, cu spatele lipit de peretele înalt. Își cuprinse genunchii cu brațele și își ascunse fruntea în cotul mâinii stângi, să nu mai vadă hăul fără fund ce i se căsca la picioare.

Urcușul fusese dificil, însă, cumva, se descurcase. Intrase în chilia joasă și-n-genunchease la icoană. Vorbise mult cu Sfântul, străduindu-se să îi spună cuvânt cu cuvânt tot ce scrisese-n acatistul pe care îl făcuse cum o-nvățase Jana. Păcat doar că-l pierduse pe undeva, pe drum. Oricum nu mai conta, îl știa pe de rost. N-avea cum să nu-l știe, era dorința ei. Singura ei dorință. La ieșire o aștepta o mulțime de ochi nemulțumiți, ochii celor care, întocmai ca și ea, veniseră la Sfântul. Dar ei nu-i mai păsa.

Doar că acum trebuia să coboare. Degeaba se făcuse una cu stânca, privirea îi scăpa, i-aluneca în gol. Toți cei pe lângă care trecuse mai devreme o cercetau grăbit, fără s-o recunoască și fără să le pese. N-aveau timp pentru ea. Se gândi pentru o clipă să se întoarcă-n grotă. Să intre și să strige nu, nu mai vreau nimic! Vreau numai să cobor, vreau să mă-ntorc acasă, nu

vreau să mor aici. Mi-e frică de înălțime, mi-e frică de-ntuneric, de urși, de lupi, de ploaie, mi-e frică și de oameni, de oameni, mai ales... Și până la urmă ce mare lucru ți-am cerut eu, Doamne? Nu ți-am cerut averi, n-am cerut frumusețe, nici tânără la loc nu am vrut să mă faci. Și de ce să fi vrut? Mi-a ajuns ce-am văzut, a fost chiar prea destul. Ce mă fac eu aici, singură, Doamne, cine m-a pus să vin, mama ei de dorință și a cui mi-a băgat în cap că mi se-ndeplinește, ah, Jano, Jano, numai din cauza ta, că de când te-ai întors de la Prislop m-ai înnebunit cu Arsenie Boca al tău, că ce sfânt, că ce ochi, ce minuni, unde vezi tu minuni, Jano, să mă apuce noaptea singură pe munte, să mă mănânce ursul, asta numești tu minune? Nu, că eu sunt nebună, că m-am luat după tine, ditamai femeia de patruzeci de ani, în loc să-mi văd de viața mea, bună, rea, nu contează, mă iau după toate nebunile, toate închipuitele, Jano, cu toți sfinții tăi, numai din cauza ta, numai din cauza ta, Jano, și-a lui Arsenie al tău, care nici sfânt nu e, că n-am vrut eu să-ți zic, să nu-ți fac inimă rea, dar nu e, Jano, nu-i, nu l-au canonizat, tu crezi că degeaba nu l-au canonizat aștia, Jano, ah, Doamne, Dumnezeuule, ce caut eu aici, sa vină un elicopter să mă salveze, Doamne, uită ce te-am rugat mai devreme, trimite-mi un elicopter, am văzut eu la știri atunci, când cu inundațiile, cum au salvat o vacă, o legaseră cu un cablu și o purtau deasupra puhoiului și vaca stătea, Doamne, parcă știa, sărmana, că dacă se zbate o înghit valurile, Tu crezi că eu n-aș putea sta liniștită, legată de un cablu, bineînțeles c-aș sta, numai să mă dea naibii, Doamne, iartă-mă, cineva jos de-aici, dac-au avut ei bani să plătească un elicopter pentru o biată vacă n-or avea ei și pentru mine, Doamne, un suflet sunt și eu, ascultă ruga mea și nu mă părăsi!

Simți o mână pe umăr și se cutremură. Arsenie, își zise. Ridică încet capul. Privirea ei descoperi pe rând o față negricioasă, fără un fir de păr, un cap și mai pleșuv, un trup scundac și gros și-o burtă pe măsură. Bărbatul purta un tricou alb care lăsa vederii două brațe neașteptat de subțiri, tatuate până mai sus de cot. Avea la gât un lanț gros de aur, la capătul căruia atârna o cruce mare cât un pumn. Se aplecase deasupra ei și-o studia atent. Ce voia de la ea? Ar fi-ncercat să fugă, dar unde, încotro? În stânga, peștera. În dreapta valea, hăul. Se înmuie de tot. De-acum, ce-o fi, o fi. Vă e rău? auzi. Omul o apucă de mână și-o ajută să se ridice. Până să se dezmeticească, începuseră

deja să coboare. Mâna lui era mare și caldă, iar ea plutea ușoară pe poteca îngustă, plutea precum o vacă legată cu un cablu de un elicopter. Sus, la intrarea în grotă, o femeie care vindea zmeură găsi pe prag o bucată de hârtie. Citi la rezezală: „Sfinte Arsenie Boca, Tu, care poți toate câte le voiești, ajută-mă, Te rog, să nu mor înainte să mă fi ținut și pe mine de mână un bărbat”. Ridică din umeri, făcu iute-un cornet, îl umplu cu zmeură și i-l întinse următorului client.

Reconfigurare traseu

– Dar înțelege odată că nu e complicat deloc, îți activezi GPS-ul și-ți zice el pe un’ s-o iei. O să vezi, este simplu.

– Ce gipiies, fă, care gipiies? Ce mă înnebunești tu pe mine? Ce, io știu d-astea d-ale voastre? Cine să-mi pună mie gipiies aici la răscațați din deal? Îți bați joc de mine, Ilinco? Și la urma urmei, de ce să vin io, fă, la București, ce, ăla mic a lu’ Bălosu nu mai e bun acum sau cum?

– Bălosu e veterinar, nu se pricepe el la...

– Cum să nu se priceapă, fă? Dacă se pricepe la vaci se pricepe el și la oameni, ce, vaca nu-i tot om?

– Hai mă, tată, eu mă dau aici peste cap și ție-ți arde de glume.

– Da’ cine te pune, fata tatii, să te dai peste cap? Te-am pus io să te dai peste cap? Zi, fă, te-am pus io? M-ai auzit tu pe mine că vreau să vin la București? Ce mă tot freci cu Bucureștiul ăla, ce, ai impresia că-s prost, n-am văzut io ce-i acolo când am fost la căpățanosu ăla de Niculae, păi ăla nu-i oraș, fata tatii, ăla e moartea, așa să știi, io nu mor, fă, dacă rămân acasă, că mă repară el, Bălosu, găsește el o bulină de la vacile lui să-mi dea, lu’ mă-ta nu i-a dat șampon din ăla pentru cai, să vezi ce păr are mă-ta acum, zici că-i iapă, nu alta!

– Tata, te rog...

– Ia nu mă mai ruga tu pe mine nimic. Io atât vreau să-ți zic. Io nu mor, fă, dacă rămân acasă, da’ dacă vin la București atuncea sigur mor. Așa să știi și tu și-așa să-i zici și lu’ mă-ta asta care acu’ ascultă pe după ușă, crede că io-s prost și nu știu, nu mai boci, fă, nu mai boci că n-am murit încă, când

oi videa că am pus mâinile pă piept de-a curmezișul și nu-mi mai tremură
mustața atuncea poți să plângi, da' nu acuma, fă, și du-te-odată de acolo că
dacă vin acum la tine te las fără coama aia de cal, auzi? Mai bine adu-mi o
țigară cât mai vorbesc cu fie-ta aci.

– Nu, mama, nu-i aduce, că știi că n-are voie!

– Ho, fă, ce țipi așa? Ce, crezi că mă-ta are urechile pe după colț s-audă ce
zici tu la telefon? Și cum adică să nu-mi aducă, de ce să nu-mi aducă? Ce,
dac-a zis prostu' ăla a lu' Bălosu că dacă mai fumez mor, asta-nseamnă că
mor? Păi nu știți, fă, nu voi ați zis că ăla e veterinar? Ce, io sunt vacă să mă
las pe mâna lu' Bălosu?

– Tata, ascultă-mă puțin. Doctorul ăsta-i foarte bun. Am avut mare noroc
că e dispus să te primească acum. Păi știi tu cât așteaptă lumea pentru o
programare la el, tata? Și câte șapte, și câte opt luni.

– Pleacă fă de aici cu doctoru' tău. O să-mi zică și ăsta ce-a zis și-alde Bălo-
su, să nu mai beau tutun. Că ei așa crede, că io sunt prostu' lor.

– Păi tocmai asta e, că, dacă te tratezi, dacă faci exact ce-ți spune domnul
doctor, îți dă voie să și fumezi.

– Ce zisăși, fă? Ia mai zi înc-o dată.

– Te lasă să fumezi, tata. Au apărut acum niște țigări speciale care nu sunt
la fel de toxice cum sunt țigările obișnuite, și-s tot pe bază de tutun. Heets
le zice. O să vezi, o să-ți placă.

– Hiț? N-am mai auzit... Și zici că-i tot tutun? Tutun adevărat?

– Da, asta-ncerc să-ți zic.

– Auzi, Ilinco, tată, cum ziceai că se umblă cu gipiesu ăla?

Trag clopotele cu putere

Bună, eu sunt Olimpiu. Am ochi căprui și trăsături regulate. Sunt scund,
dar bine proporționat. Pe 1 martie am împlinit 37 de ani. Când eram mic,
mama zicea că-s mărțișorul ei frumos. Acum zice la fel. E bună mama, mă
iubește. Pe tata nu mi-l amintesc. Ea nu vorbește despre el.

O iubesc mult pe mama. Locuim împreună. M-a alăptat până la cinci

ani. De atunci n-am mai pus gura pe lapte. Și nici pe vreun alt sfârc. Niciun lapte din lume nu poate fi mai bun și niciun sfârc mai dulce. O singură dată am mai văzut de-aproape alți sâni adevărați. Asta a fost demult, când eram prin liceu. Un coleg m-a împins în vestiarul fetelor și am surprins-o pe Reli Lepădatu fără tricou pe ea. Ce sâni, Doamne, ce sâni! Rotunzi, mari, plini și grei... Semănau mult cu-ai mamei. N-am vrut decât să-i gust. Dar Reli a țipat. Perversule, obsedatule! Și acum o aud... La scurt timp după aceea familia ei s-a mutat undeva, departe de Toplița. De-atunci n-am mai văzut-o. De curând, cineva mi-a spus că ar fi divorțat. Că i-a văzut profilul pe „Cetatea Creștină”. Am zis că e un semn. De altfel, pentru Reli m-am și înscris aici.

Îmi iubesc corpul. Mama îmi spune că-s perfect. Că e așa e simplu de verificat. Din orice parte m-ai lua, fie că faci raportul dintre distanța de la ombilic la genunchi și de la genunchi la sol, sau de la ombilic la sol și de la ombilic la genunchi, sau dintre înălțimea trupului și distanța de la umăr la degetul mijlociu, sau dintre lungimea capului și distanța de la linia umerilor la vârful capului, corpul meu e un șir de numere de aur, e demonstrația vie a legii proporției divine. Sunt simetric, sunt demonstrabil perfect. Există, în alcătuirea mea, o singură abatere. Am undeva, acolo, cinci centimetri în plus. Nimeni în afară de mama nu i-a văzut vreodată. Știu eu cui vreau să-i mai arăt. Din ziua în care Reli Lepădatu și-a dezgolit sânii, doar pe ea o visez. Când mă gândesc la ea simt gust de lapte. Poftă.

Îmi iubesc meseria. Predau religia la același liceu la care, odinioară, am fost coleg cu Reli. Când prind câte-o fereastră, mă duc în vestiar. Nimic nu s-a schimbat. De cele mai multe ori reușesc să mă controlez dar, uneori, nu des, în special în zilele în care mama are câte-o migrenă și mă trimite să dorm singur în sufragerie, atunci, fără să vreau, mi se întâmplă să mă las copleșit de anumite stări, anumite senzații, și nu am încotro și fac ce-am de făcut ca să mă liniștesc. Apoi mă spovedesc.

De altfel, mă spovedesc des. Țin toate posturile de peste an și merg regulat la biserică. Bat toaca, cânt la strună, încerc să nu greșesc. Trag clopotele cu putere și mă gândesc la Reli. Aștept să mă găsească, aștept un semn. Aștept.

Andreea Zavicsa (n.1997, Braşov) a absolvit Facultatea de Litere a Universităţii din Bucureşti. Are un master în studii literare şi în prezent este doctorandă în cadrul Şcolii Doctorale Litere din Bucureşti. Publică eseuri şi cronică literară în reviste precum *Tribuna*, *Viaţa Românească*, *Mișcarea Literară*, *Algoritm Literar*, *Opt motive* etc. Predă limba şi literatura română la un centru de meditaţii şi ține seminare de istoria literaturii române la Facultatea de Litere din Bucureşti. Se pregăteşte să deuteze cu proză scurtă în revistele de profil.

Un singur corp rotitor

Se juca cu păpuşile când mama şi tatăl ei se iviră în pragul uşii ca să o cheame în living. Nu îi plăcea să fie întreruptă din joc, dar ceva din privirile lor ei îi spuse că nu era momentul să îşi dea ochii peste cap. Coborâră toţi trei de la etaj şi intrară în living. Anastasia o văzu mai întâi pe bunica ei, ştergându-şi discret o lacrimă prelinsă pe obraz. Stătea pe canapea şi privea în gol, oftând lung. La masa rotundă din mijlocul încăperii stătea fratele ei mai mic. Asambla pentru a cine ştie câta oară o maşinuţă de LEGO. Câteva piese şi cutia cu simbolul + 3 ani erau pe covor. Dar mama lor nu ţipă la băieţel să le strângă de pe jos. Nici măcar nu se uită înspre copil, ci îi spuse direct Anastasiei să se așeze lângă Bubu. Apoi, cu gesturi lente, trase un scaun în faţa canapelei. Mihai, tatăl, rămase în picioare, sprijinindu-se de perete, cu mâinile în sân.

– Ani, eu şi cu tati nu ne mai înţelegem. Ne certăm prea mult şi nu mai putem să stăm împreună. Dar asta nu înseamnă că nu ne mai iubim. Trebuie doar să stăm separat ca să putem să ne înţelegem mai bine. Tati o să locuiască altundeva, la bloc, dar să ştii că e frumos şi acolo, o să mergeţi la el în fiecare weekend.

Cuvintele femeii se rostogoleau în avalanşă, ca o poezie recitată prea repede şi fără intonaţie de un copil stresat să nu uite versurile în

mijlocul serbării.

– Da, am un balcon mare, din sufragerie se vede Tâmpa... o să aveți și voi o cameră la mine, cu jucării, tot ce vreți, completă bărbatul.

– Of, Doamne!, exclamă încă o dată bunica. Ce se-alege de copiii ăștia, măi mamă? Nu vă gândiți deloc la ei...

– Termină, mama! Adrian e mic, nu înțelege. Dar Anastasia e mare și pricepe. Nu-i așa, Ani? Noi vă iubim mult și o să fie mai bine așa pentru toată lumea...

Anastasia nu mai auzi multe după fraza asta. Simțea de ceva vreme că părinții ei nu mai erau ca înainte, dar nu putea spune exact când începuse să observe schimbările astea. Înțelegea acum că șușotelile lor pe tonuri ușor ridicate nu erau cuvinte de iubire. Ușile nu se trânteau din cauza curentului, cum spunea bunica ei. Tata nu dormea în birou pentru că lucra până târziu și nu voia s-o deranjeze pe mama. Când să se fi schimbat totul? Cu câteva luni în urmă, poate un an, Anastasia îi surprinse dansând în living, înconjurând masa rotundă. Îi privea prin ușa cu sticlă mată. Bărbatul în costum negru și femeia în rochie de aceeași culoare formau un singur corp rotitor. Mergeau la o nuntă, erau nași. Peste câteva momente urmau să urce în mașina cu baloane și să plece la distracție. Îi auzea chicotind. *Nu mă strânge așa că se șifonează rochia. Ba vezi tu să nu mă calci pe pantofi. Hai, fii serios!*

Fără să spună nimic, Anastasia se ridică de lângă bunica ei și se îndreptă spre ușă.

– Unde pleci acum? N-am terminat de vorbit, puiuț, o întrebă mama ei.

– Mă duc până la baie.

Copila urcă la etaj, dar intră înapoi în camera ei. Păpușile zăceau pe covor așa cum le abandonase cu zece minute în urmă. Barbie avea părul răvășit și machiajul părea scurs. Ken era aruncat mai încolo, în afara casei de păpuși. Anastasia merse la sertarul biroului, scoase o foarfecă și începu să taie părul lung și blond al lui Barbie. După ce termină, luă ambele păpuși și le apropiă. Întinse brațele lui Ken și le așeză în jurul taliei lui Barbie. Apoi, întinse brațele lui Barbie și le așeză pe după gâtul lui Ken. Era bine. Începu să legene corpurile de plastic și să le rotească din nou și din nou și din nou.

În lumina dimineții, pe balcon

De pe balconul garsonierei din Militari, Moromete fumează și privește blocul de vizavi. Este o dimineață de martie surprinzător de calduroasă. O femeie spală geamurile, alta întinde niște rufe, un bărbat vorbește la telefon și fumează. Cu o scurtă ridicare a mâinii, Ilie îl salută pe bărbat, care îi întoarce salutul fără chef. Continuă să vorbească la telefon și intră în casă. Rămas singur, Ilie pare dezorientat. Mâna cu care stinge mucul de țigară se întinde apoi după scaunelul de lângă măsura de balcon, dar nu întâlnește obiectul căutat.

Este deja a patra zi de când nu a mai citit ziarele. La radio se reamintește din oră în oră cetățenilor să rămână în case și să nu iasă decât pentru cumpărături de strictă necesitate. Persoanelor vârstnice li se recomandă să apeleze la cei mai tineri pentru asta. Niculae îl sună în fiecare zi să-l întrebe cum suportă izolarea, să se asigure că stă în casă, că e om bătrân, trebuie să se menajeze. După ce apasă butonul verde, Moromete nu știe ce să îi răspundă. Îi lipsesc dialogul, plimbarea fără scop pe bulevard sau la piață și, mai ales, cumpărarea ziarelor de la chioșcul cel mai apropiat de pe Iuliu Maniu. Obișnuia ca în fiecare dimineață, după prima țigară, să coboare să-și cumpere trei ziare și să le citească în paralel pe balcon, în timp ce fuma. Se mai trezea exclamând sau înjurând și apoi își amintea speriat că nu avea cine să îi dea dreptate sau să-l contrazică. În dimineața asta nu are nici măcar un ziar. I-a promis lui Niculae, cu jumătate de gură, că va sta în casă, cuminte.

Când l-a mutat pe tatăl său la oraș, ca să îl știe mai aproape de el, Niculae l-a învățat mai întâi să folosească un telefon mobil cu taste, să știe unul de altul. Moromete pricepu din prima ce trebuie să facă, dar insistă să i se mai explice o dată. Îi plăceau vocea lui Niculae, prezența lui, felul în care, exasperat, îl repezea câteodată: *Măi tată, mă, nu așa, n-ai văzut cum fac eu?* Fiul se plimba prin toată garsoniera să se asigure că totul îi este accesibil bătrânului deja adus de spate și schiopătând ușor. După ce se asigură că știe cum se folosește telefonul, Niculae veni într-o zi cu un laptop, pe care îl instală pe masa din încăpere: *Uite, tata, apeși pe butonul ăsta mare, se deschide, apoi apeși pe iconița asta, adică pe cercul ăsta cu verde, roșu, galben, tastezi aici adevărul.ro și citești direct de pe ecran știrile, nu*

mai trebuie să cobori pentru ziar, vezi ce simplu e? Era simplu, da, dar nu era același lucru. Nu putea auzi zumzetul orașului în drum spre chioșc, nici foșnetul ziarului deschis și îndoit cu ambele mâini, nu simțea foaia între degete și nici nu îi rămânea tușul negru în palme. Avea 70 de ani și atâta bucurie îi mai rămăsese: vizitele lui Niculae și lectura ziarului în lumina dimineții, pe balcon. Pandemia i le furase în câteva zile pe toate.

Cu gesturi lente, Moromete intră în cameră și se îndreaptă spre laptop. Fără să se încurce vreo clipă, pornește calculatorul, intră pe net și accesează site-ul ziarului Adevărul. Nu începe să citească. Ia telefonul în mână și îl sună pe Niculae: *Căpățânosule, ia mai spune-mi o dată, cum fac să citesc și io ziarul pe aparatul ăsta ce mi l-ai adus?*

Schimbare de decor

Când auzi prin stație vocea dispecerei, Silviu era cu gândurile aiurea. În mașină era cald, prea cald pentru o după-amiază de august în Toplița. Stătea cu geamurile larg deschise, ca să nu consume benzină cu aerul condiționat pornit. Cine trecea pe lângă Loganul lui putea auzi hiturile din anii '80 difuzate la Magic FM. Nu suporta manelele și nici mirosul de transpirație. Încerca să-și întrețină taxiul ca un șofer de Uber: scaunele și bancheta aspirate, covorașele spălate, bomboane mentolate în suporturile ușilor. Avea 24 de ani și niciun viciu. Însă ceva din privirea lui îi dădea un aer tulbure: cu ochiul drept nu știa niciodată în ce direcție se uită și, deseori, zâmbetul din colțul gurii apărea fără un motiv clar. Nu avea soție sau copil, locuia în continuare în apartamentul părinților. Fără studii superioare, îi rămăsese doar să practice, forțat de tatăl lui, ceea ce știa să facă cel mai bine: șoferia. Simțea că nu va putea să bată pasul pe loc toată viața. Avea nevoie de o schimbare de decor, de ceva care să îi stârnească interesul.

Claxoanele scurte ale tatălui său îi amintiră unde se află. Prin stație, auzi vocea groasă a bărbatului care îl anunța că sunt așteptați la gară. Când era nevoie de mai multe mașini, tatăl îi confirma întotdeauna dispecerei că pleacă ei doi să preia comanda. Mașina bărbatului deschidea

mereu calea, iar Silviu nu îndrăznea deloc să-l depășească. Ajunși la gară, tatăl și fiul observară cinci tineri cu bagaje de diferite mărimi în jurul lor. Cele trei fete făceau poze peisajului, băieții vorbeau și râdeau. Tatăl și fiul coborâră pe rând din mașini și se apucară să încarce valizele pasagerilor: tinerele se suiră în Loganul lui Silviu, băieții, în Citroenul bărbatului. Destinația tuturor: Hotelul Mureș din centrul orașului. Un drum de nici 5 minute fără trafic.

Silviu așteptă ca tatăl să întoarcă mașina și să pornească în fața lui. Fără să știe de ce, mâinile începură să îi transpire pe pielea volanului, pe care îl strângea cu fermitate. Se uită în oglinda retrovizoare la cele trei pasagere: nu puteau fi mai mari decât el. Simți să facă puțină conversație, probabil el era primul toplițean cu care se întâlneau, voia să fie o gazdă bună. Nu apucă să zică nimic. Semaforul se făcu roșu, iar tatăl lui doar ce prinsese ultimele secunde de verde. Citroenul se îndepărta deja, cotind pe Bd. Nicolae Bălcescu. Fruntea lui Silviu se umezi și speră ca fetele să nu îl observe prea mult. Le întrebă în sfârșit cu ce ocazie prin Toplița, de unde vin, dacă au mai vizitat orașul. Veneau într-o tabără, erau studenți la București, nu mai fuseseră prin zona asta niciodată. Porniseră de la semafor de mai bine de zece minute și încă nu ajunseseră la hotel. Peisajul se schimba, dar părea același: pe partea stângă clădiri vechi, fabrici, pe partea dreaptă dealuri, munții în depărtare, puține gospodării cu gardurile aproape puse la pământ. Întrebările lui Silviu se înmulțeau, dar rămâneau fără răspunsuri. Auzea şușoteli, sunete de notificări, vocea feminină a robotului de pe Google Maps, care anunța insistent *în 200 de metri, virează la stânga*. Căută ochii fetelor în oglindă, zâmbind: *Uitați-vă pe geam, e frumos, nu? Să vedeți și voi altceva*. Cuvintele rămăseră în aer. Radioul începu să bruieze. Motorul mașinii se opri.

Cuprins

Precizări.....	5
Verde absint.....	7
Pe nevăzute.....	9
Cadouri.....	10
Petarde și artificii.....	12
La plimbare cu Moromete.....	14
Pasărea albă.....	16
Guten Morgen.....	18
Poiana proștilor.....	20
Kairos.....	21
Happy New Year.....	23
Țigări.....	25
Rock, baby.....	26
Trădare.....	28
Moromete.....	30
Vecinul.....	31
Mâini.....	33
Jurământul de tăcere.....	34
Glorie.....	36
Dans fără sfârșit.....	38
Moromete '22.....	40
Evadare.....	41
La Doi Lei.....	43
Two o'clock.....	44
Operațiunea Red Dawn.....	46
Când ne regăsim, seară de seară.....	49
Nostalgie.....	51
Poza.....	52
Păsări mici.....	54
Draci.....	57
Drajeuri C.I.P.....	58

6D	60
Secolul XXI.....	61
Fata cu tamburină	62
Agentul termic	64
Demonetizare	66
Licurici cu aromă de măr verde	67
Ana Paraschivescu ***	70
Jurnal de bord	72
Dansul regăsirii și al viitorului.....	74
Ilie Moromete vs. prezent.....	75
Eșarfa	76
Înainte de ultimul refren.....	77
Ucronie cu Moromete.....	78
Oră de vârf la Toplița.....	80
Ultimul tangou.....	82
„Un știulete, când l-a luat un agronom în mână”	84
Urgențe.....	85
Dorința.....	86
Reconfigurare traseu.....	88
Trag clopotele cu putere	89
Un singur corp rotitor.....	91
În lumina dimineții, pe balcon.....	93
Schimbare de decor	94

